

DIE STAD

GEILLUSTREERD WEEKBLAD

VERSCHIJNT DES VRIJDAGS

AMSTERDAM

REDACTIE EN ADMINISTR.

N. Z. VOORBURGWĀL 262

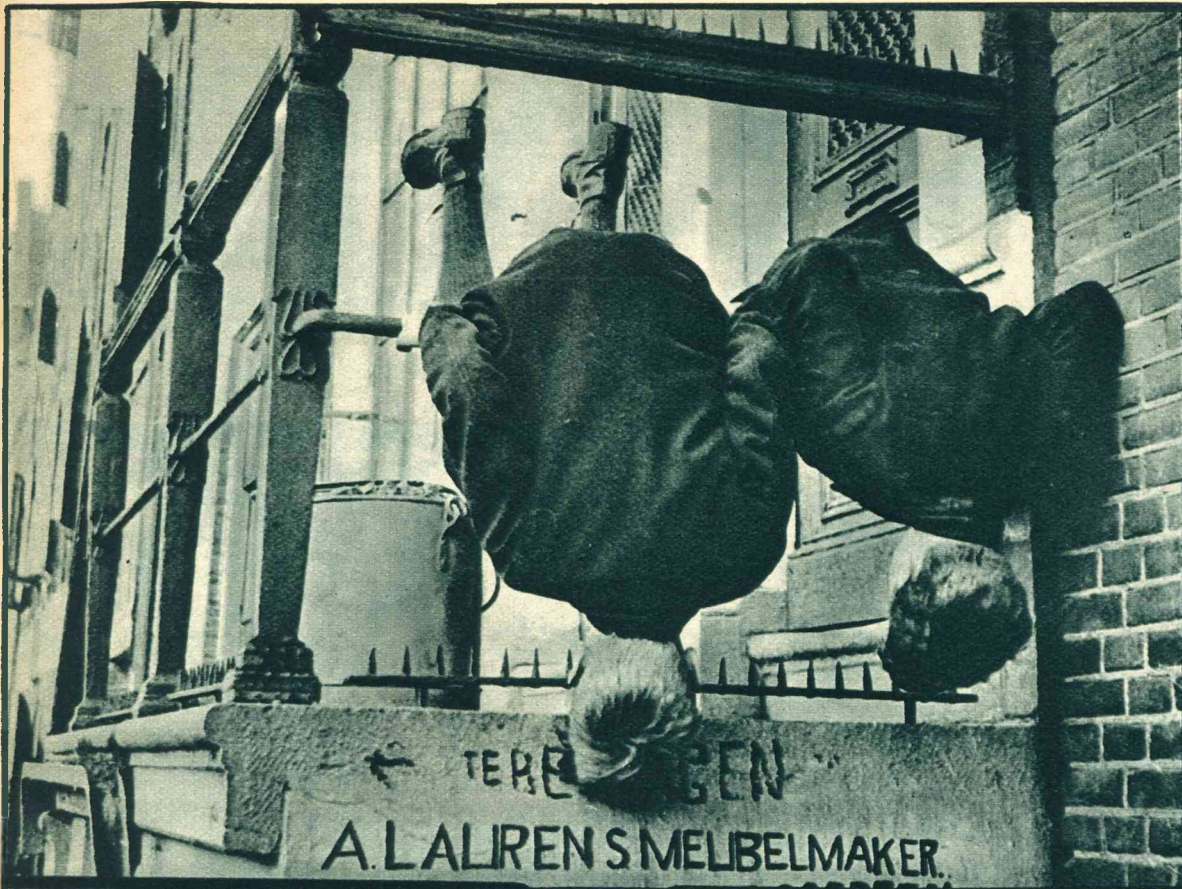
TEL. INT. 33170 GIRO 97946

RICHARD STRAUSS

de bekende opera-componist, die binnenkort zeventig jaar wordt, geeft in zijn villa te Garmisch zijn kleinzoon muziekonderricht.

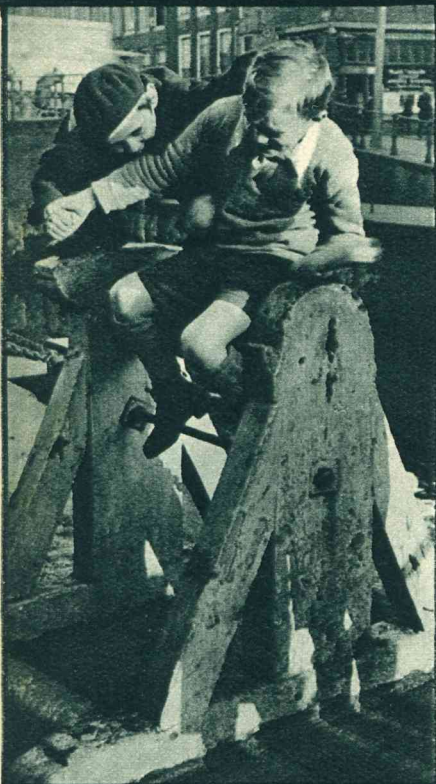
JONGENS IN

Zweedsche stoep-gymnastiek.

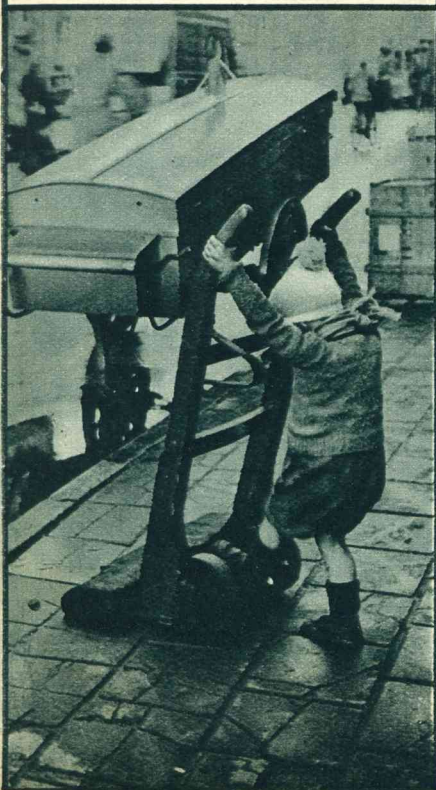

In boomen en lantarens klimmen moet ook gebeuren op z'n tijd.

Een vriendschappelijk kloppartijtje op een windas, op 't randje van den wallekant. Gevaren zien ze niet.

„'n's Even probeeren of ik dat ding niet om kan krijgen.”

Hoe verdienstelijk het werk ook moge zijn van hen, die trachten de jeugd van de straat te houden door haar in speeltuinen en clubhuizen de gelegenheid te bieden zich te ontspannen, en zoo het terrein van haar ravotten en baldadigheden wat hopen in te perken, toch kunnen zij niet een voortdurend toezicht houden op de Amsterdamsche jongens en de rol van een alomtegenwoordig politie-agent gaan vervullen.

En dat is maar goed. Talrijke genootschappen en instellingen kunnen zich ten doel stellen straat-schenderijen tegen te gaan, zij dienen niet zoodanig op het jonge goed beslag te leggen, dat voor eigen initiatief bij het spel geen ruimte meer overblijft.

Het spel onder leiding — zoöals, gelooven we, de technische term luidt — kan nog zoo interessant en leerzaam zijn, het eigen bedachte spel is oneindig veel plezieriger.

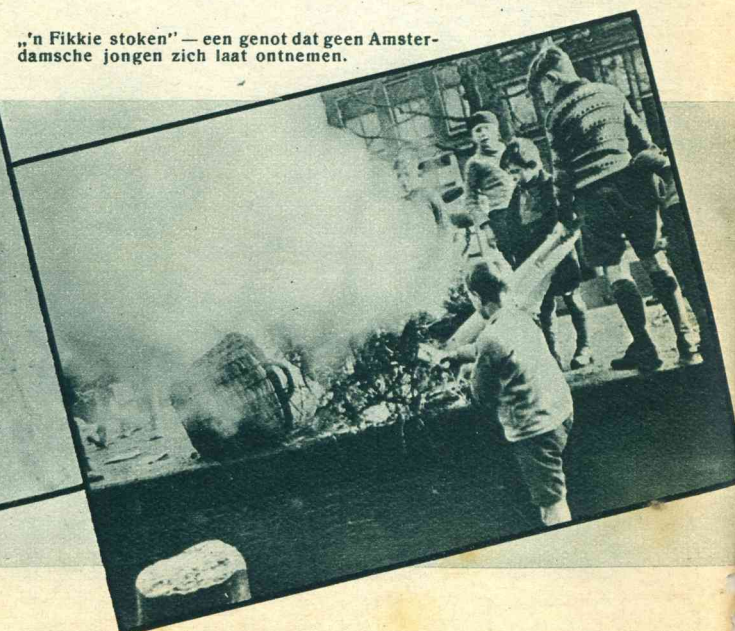
Als Michiel de Ruyter in plaats van den Vlissinger toren te beklimmen thuis was gebleven om een spelletje te dammen met zijn broertjes, en onder toezicht van zijn moeder, dan zou er ongetwijfeld een ordelijke jongen uit hem zijn gegroeid. Maar 's Lands Admiraal zou hij zeer zeker niet geworden zijn en de vaderlandsche straatbengels van alle tijden zouden zich nooit op hem hebben kunnen beroepen als een jongen, die ook ondeugend was, en waar toch wat goeds uit is gegroeid.

Laat ons daarom ergerlijke baldadigheid tegengaan en zoo noodig bestraffen, en laten we voor de jeugd een zoo groot mogelijk aantal speelgelegenheden doen maken, maar laat ons het er vooral niet op toe leggen, een legioen zoete jongens te kweken, want die zijn er al veel te veel.

Het „steppen” wordt al jong geleerd, hoewel de politie-verordening het verbiedt.

„'n Fikkie stoken” — een genot dat geen Amsterdamsche jongen zich laat ontnemen.

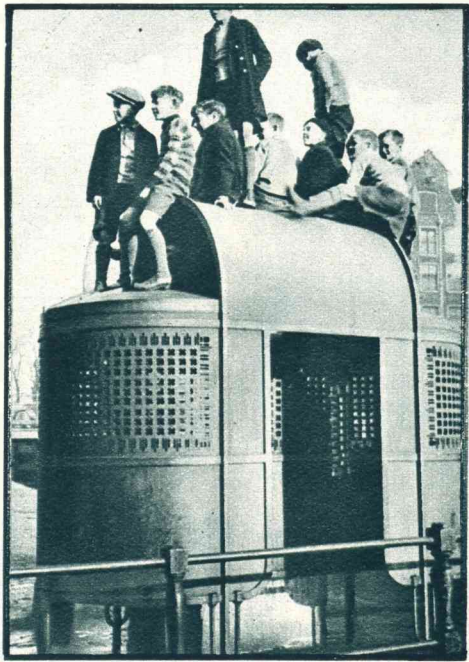

HUN VRIJEN TIJD

Toen onze fotograaf met de serie, welke op deze bladzijden staat afgebeeld, thuis kwam, hebben wij nu eens lekker niet afkeurend het hoofd geschud, maar wij hebben ons eenige oogenblikken genoeglijk geamuseerd en ons den tijd herinnerd, dat we ook niet zonder de gebreken waren, waarvan iedere Amsterdamsche jongen op een bepaalden leeftijd is voorzien. Dit moge opvoedkundig niet in orde zijn, het zal ons niet weerhouden met weemoed te erkennen, dat de tijd, waarin de politie ons achterna zat, heel wat schooner was dan de huidige dag, waarop tallozen zich schijnen te beijveren om ons het leven zuur te maken.

De „smerissen”, de groote achtervolgers en vijanden onzer schooljaren, hebben we altijd meer gewaardeerd dan de tegenstanders, die je op volwassen leeftijd ontmoet.

Helaas, Beets had al te zeer gelijk, toen hij dichtte:

'n Vreemde uitzichtoren.

De publieke tribune is bij voorkeur zooiets als een kist.

Het gratis ritje.

Hoe zalig wie een jongenskiel
Nog om de schoudren glijdt,
Dan is het hemel in de ziel
En alles even blijd.

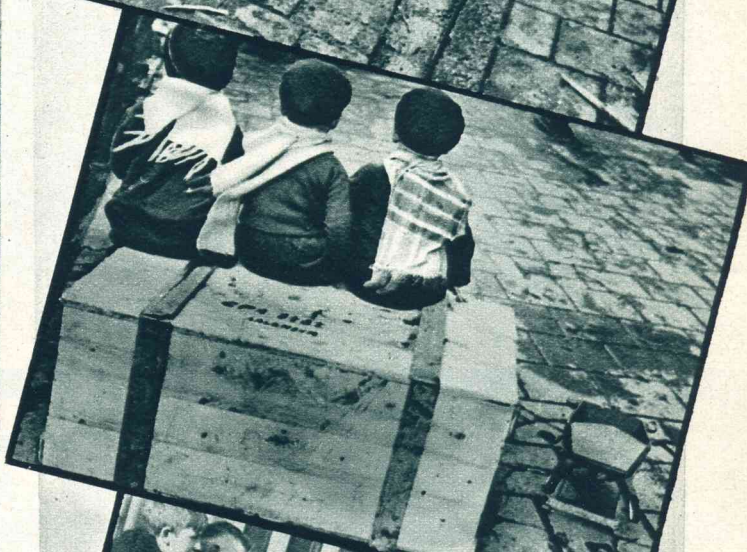
Niets, niets ter wereld doet hem aan
Of baart hem ongemak
Dan stuiters, die te water gaan
Of hallen over 't dak.

Frisch op maar, jongen! vroeg en spa
Den lieven langen dag
Loop over 't veld kapellen na
Zoolang het duren mag.

De loopgraven, door den een of anderen gemeentelijken dienst aangelegd, zijn altijd 'n geliefde speelgelegenheid.

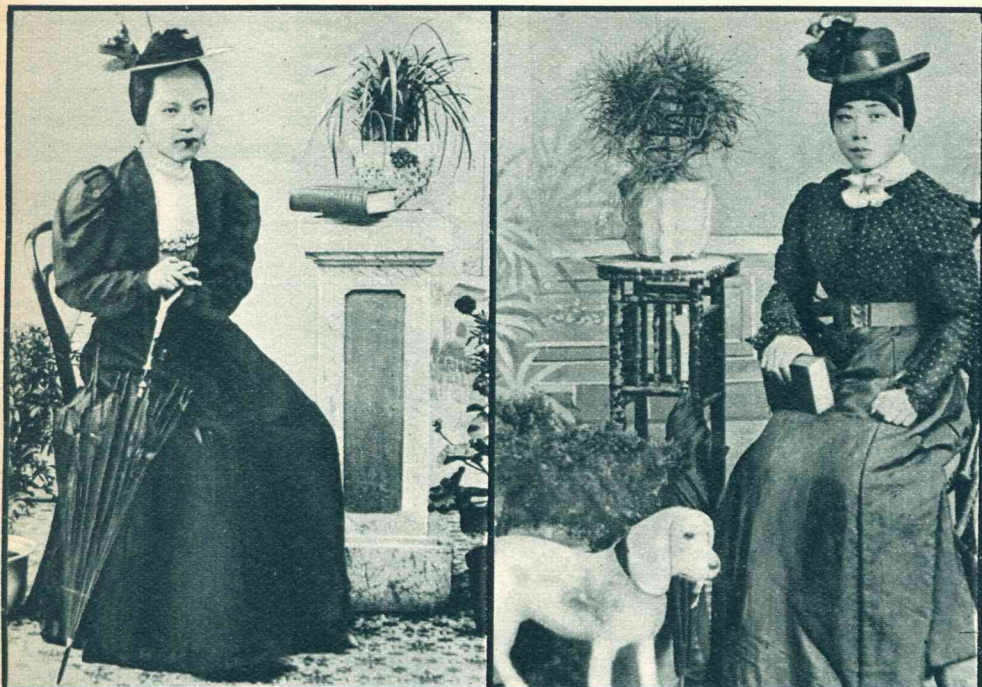

Hij wil zich verdienstelijk maken en voor moeder houtjes hakken.

Met z'n allen op de (onbeheerd staande) bakfiets.

Chineesche studenten
uit het jaar 1909.

Zóó lieten zich omstreeks 1900 vele
vrouwen uit Peking fotografeeren.

HET WITTE

Vele Europeanen hebben den mond vol over „het gele gevaar”; niet weinigen hebben over deze bedreiging dikke boeken geschreven: doch heel wat minder zijn zij in getal, die dit gevaar werkelijk als een realiteit zien. Maar allen bedoelen zij met deze uitdrukking: de nabije of verwijderde mogelijkheid van een overheersching van de Westersche volkeren door de Oosterschen, speciaal door Chineezzen en Japanners.

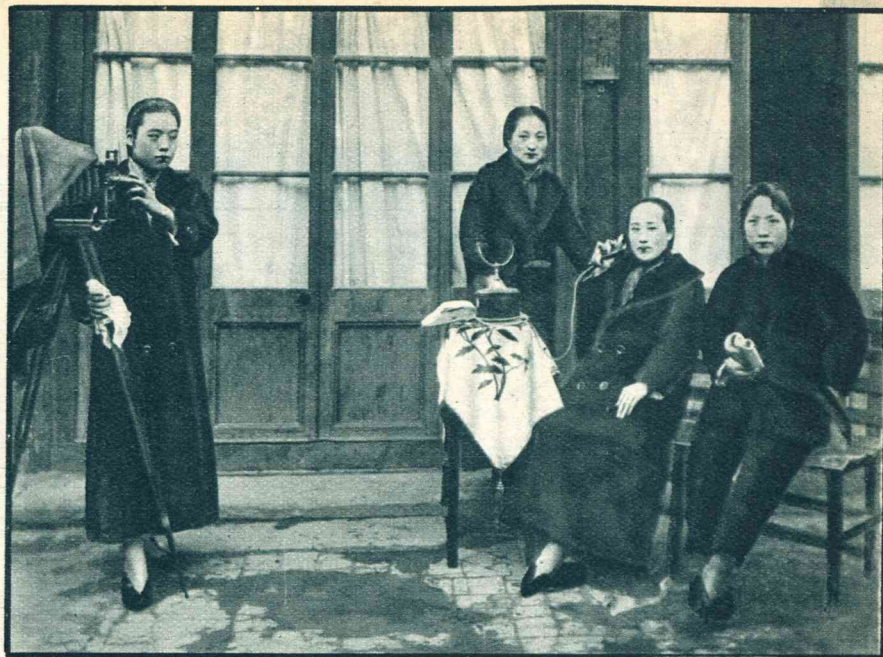
Wij hebben het recht niet — waar uw lijfblad u zeker twee maal per veertien dagen door de bekende „bij uitstek bevoegden” over dit probleem onderhoudt (om niet te zeggen „doorzaagt”) — nog eens aan een, zij het dan ook beknopte, uiteenzetting te beginnen van dit vraagstuk.

Liever dan zulks te doen, willen wij uw aandacht vragen voor een gevaar, dat wij Europeanen slechts moeilijk zien kunnen, n.l. „het witte gevaar”. Hieronder wordt in het ontwaakte Oosten verstaan de ongunstige invloed, die van de Europeesche cultuur uitgaat op het leven, in den uitgebreidsten zin, der Aziatische volken.

Dat deze invloed vaak minder geslaagd was, weet ieder, die in de gelegenheid kwam kennis te

nemen van de kolonisatiemethoden door sommige Westersche mogendheden gevolgd.

Het was dan ook niet te verwonderen, dat een groeiend nationaal besef zich in Japan en China heftig verzette tegen het klakkeloos en critiekloos overnemen van Westersche zeden en gewoonten. Deze immers zijn in tal van gevallen tegenovergesteld aan de begrippen, zeden en gewoonten van het Oosten. In de negentiende eeuw was in Japan deze verzetpolitiek zeer sterk. Men nam daar — en met succes — uit het Westen alles over, wat niet schaden kon aan de eigen volksbelangen,

Ieder modern huishouden in het Westen bezit
natuurlijk 'n fotografie-apparaat en 'n telefoon!

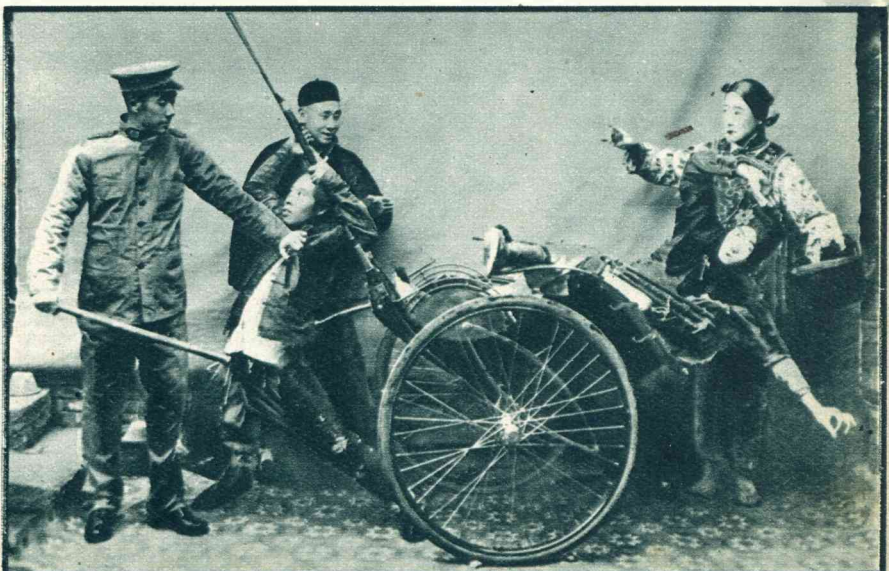

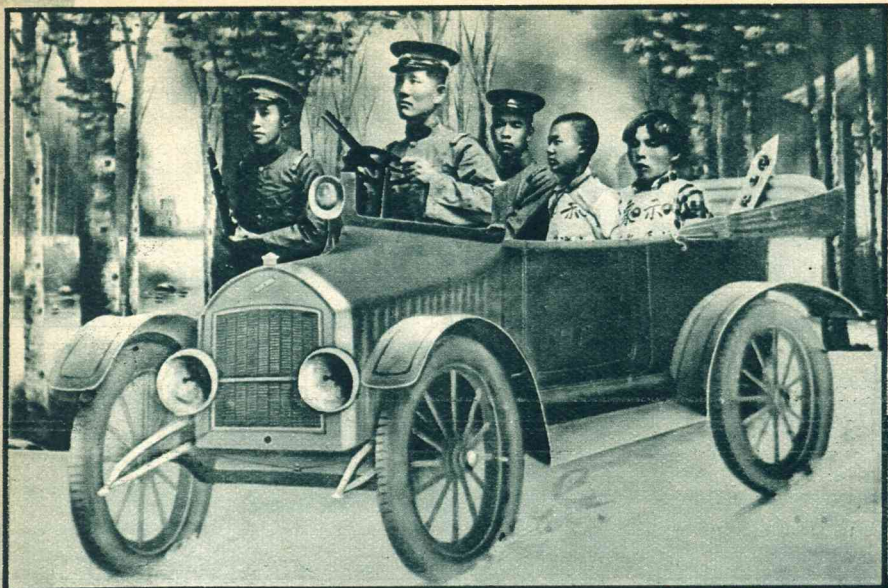
„Modern” Chineesch bruidspaar (1905).

Een damesorkest, dat in de voornaamste
steden van China met groot succes optrad.

Het Westen had den kinderarbeid afgeschaft. In China
maakte men voor dat inzicht op deze wijze reclame!

Uit een panopticum: misdadigers worden (zoals in het Westen!) per auto naar de plaats der terechtstelling gebracht.

maar weerde, óók met goed resultaat, alle buitenlandsche „kitsch” met groote strengheid.

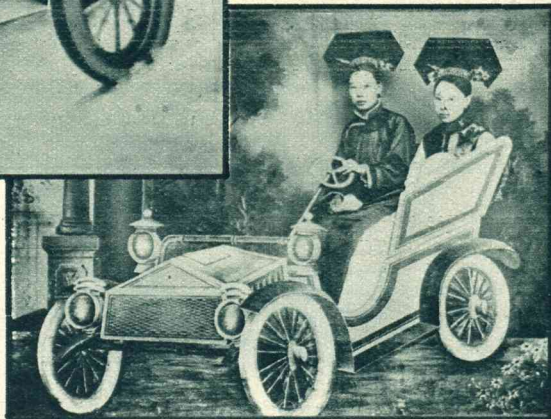
In China gebeurde een eeuw later ongeveer hetzelfde. De zucht om het Westen na te apen, leidde bij de half- en niet-ontwikkelden tot zulke dwaasheden, dat een reactie niet kon uitblijven. Deze reactie vond plaats zowel op cultureel als op

politiek terrein (Boxer-opstand). In zooverre er van aanpassing der twee culturen sprake kan zijn, geschiedt deze thans veel geleidelijker en de beste mannen des lands houden er toezicht over. Vooral in het dagelijks-

sche leven volgt het Oosten meer en meer 't Westen; de wijze waarop de Westersche mode in China verwerkt wordt, is er een aardig bewijs van.

Twintig jaar geleden — uit dien tijd dateeren de foto's, welke wij ditmaal publiceeren — voerde het navolgen der Westersche gebruiken nog tot rare excessen, zooals men bij het bezien dezer serie wel zal willen erkennen. En is het niet begrijpelijk, dat men dit bederven der Oostersche volksfantasie ginds aanduidde als het „witte gevaar”? Of meent ge, dat men in het Oosten niet kwaad zou worden, wanneer wij om het resultaat van onzen invloed moeten glimlachen?

De fiets, de nuttige Westersche uitvinding, drong ook spoedig in China door.

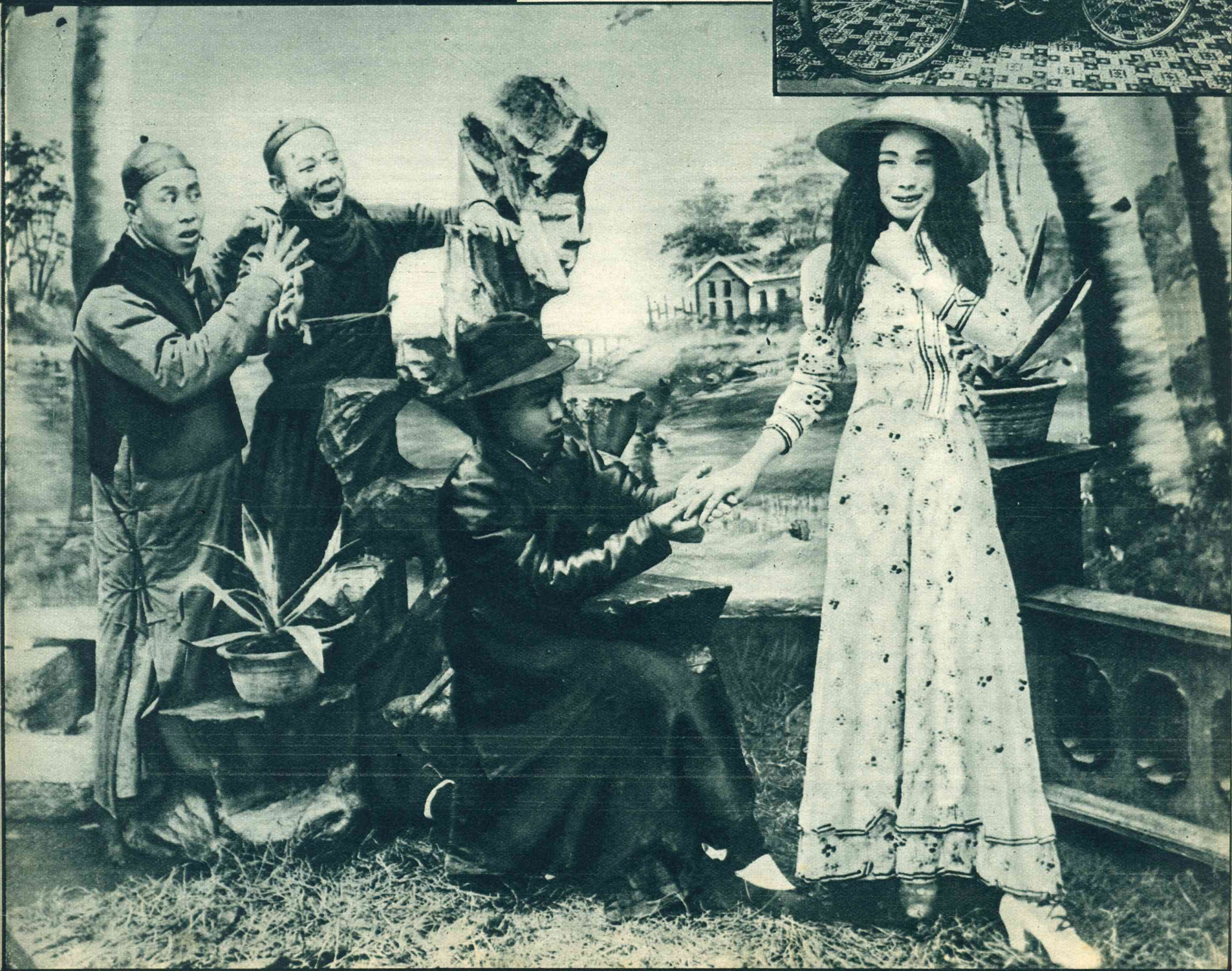

Het was twintig jaar geleden in Peking mode om zich in een auto te laten fotografeeren.

GEVAAR

Ook het tooneel ontkwam niet aan de Westersche opvattingen: de aanbieder doet een aanzoek, terwijl zijn vrienden spottend en onbemerkt toezien.

HET ZEEMONSTER

De brief bracht een geweldige sensatie teweeg in de bureaux van het „Journal de Bordeaux”.

„Messieurs, jongstleden Zondag aan het meer van Valence vertoevend, maakte ik bijgaand kiekje van mijn verloofde. Juist toen ik afknippte, zag ik midden op het meer een zonderlingen visch aan de oppervlakte komen. Hij was naar schatting twaalf meter lang en aan zijn slangachtig lichaam zaten aan weerszijden armen. Deze zijn duidelijk op de foto te zien.

Zou U mij middels Uw vragenrubriek misschien kunnen inlichten, tot welke diersoort dit vreemde monster behoort? Monsieur Michion, de hotelhouder aan het meer, had het dier nog nooit gezien en kon mij dus geen inlichtingen verstrekken.

Bij voorbaat zeg ik U beleefd dank en verblijf, t.t. Paul Machelon.”

Geen van de redacteuren van het „Journal” had ooit van een visch met armen gehoord. En zij zouden beslist aan een mystificatie hebben geloofd, als de foto er niet was geweest, om de bewering van den schrijver met een bewijs te staven.

De kiek vertoonde op den voorgrond een mooi jong meisje in een kano. In het verschiep lag de oever van het meer en daartusschen in ontwaarde men een langgerekt, slangvormig lichaam met een achttal armen.

De „Speurder”, een van de knapste reporters van het „Journal”, was onmiddellijk een en al opwindend.

„Daar hebben we eindelijk een bewijs van het bestaan van de zeeslang, messieurs,” bracht hij met een schorre stem uit. „Daar moeten we op af, als dat geen primeur is!...”

Frouard, de hoofdredacteur, bracht hem tot bedaren. „Wees voorzichtig, hoed je voor een canard, Pellier,” waarschuwde hij. „Voor we een letter over die ontdekking publiceeren, ga je eerst maar eens op onderzoek uit.”

Pellier kwam onmiddellijk in actie. Een kwartier later zat hij tegenover dr. Chaldez, den directeur van het Zeevisserijstation.

„Heeft u al eens een visch met armen gezien, monsieur?” vroeg hij lachend.

De geleerde wierp een verbaasden blik op de foto. „Wat is dat?” viel hij verbijsterd uit.

„Een zeemonster. Het vertoonde zich Zondag in het meer van Valence; wilt u dezen brief eens lezen?”

Dr. Chaldez las het schrijven haastig door. En met een verblufften blik bestudeerde hij toen nogmaals de foto.

„Het lijkt de legendarische zeeslang wel,” bracht hij eindelijk uit. „En toch geloof ik er niet aan. Het moet een mystificatie zijn.”

„En de foto dan?” wierp Pellier lachend tegen.

De geleerde haalde geïrriteerd de schouders op. „Ja, de foto... Enfin, soit, ik kan u geen verklaring geven. Zoo’n monster bestaat volgens mijn meening niet. En ik zal er niet eerder aan gelooven, voor ik het zelf gezien heb. Een waterslang met armen... neen, aan zoo’n monstrositeit kan ik zelfs niet denken.”

Pellier ging even wijs heen als hij gekomen was. Zijn volgend bezoek gold den briefschrijver. Paul Machelon bleek een werkloos kantoorbediende te zijn. Hij maakte een intelligenten indruk en had hoegenaamd niets van een fantast. Bereidwillig verstrekte hij Pellier alle gewenschte inlichtingen.

„Het was precies een groote slang. Het lichaam was ongeveer zoo dik als een flinke verwarmingsbuis. Het beest bewoog zich heel langzaam door het water en maakte zwemmende bewegingen met zijn armen. Ik was er eerst zoo beduusd van, dat ik helemaal niet aan mijn opname dacht. Maar gelukkig kiekte ik het monster nog voor het verdween.”

„Op hoeveel meter afstand zag u het dier?” informeerde Pellier.

„Ik schat dat het een goede vijftig meter van ons vandaan was. Het zwom mee met den stroom, in de richting van het kanaal van Valence. Misschien is het nu voorgoed verdwenen. Want u

DOOR MAURICE VAUBAN

weet misschien, dat het kanaal uitmondt in de baai van Arcachon. Apropos, heb ik u ook geschreven dat het monster al eens eerder gezien is? Gilbert, een visscher, heeft het drie maanden geleden voor het eerst ontdekt. Hij vertelde het aan Michion, die een hotel houdt aan het meer. Maar de hotelier geloofde er niets van en lachte hem uit. Doch toen hij Zondag mijn negatief zag, kon hij niet langer meer twifelen of Gilbert had waarheid gesproken. Hij zou nu zelf ook eens opletten. Misschien kon hij u nog wel meer inlichtingen geven.”

Pellier ging opgewonden heen. Voor zichzelf twijfelde hij al niet meer aan het bestaan van het monster. Machelon's verklaringen maakten een absoluut betrouwbaaren indruk en daarenboven sloot de foto alle misleiding uit. Pellier begreep onmiddellijk hoeveel sensatie deze ontdekking teweeg zou brengen. Zij was een primeur waarvan het publiek smullen zou.

Dienzelfden dag vertrok hij naar het meer van Valence, op zestig K. M. afstand van Bordeaux gelegen. Hij nam zijn intrek in „La Tête d'Or”, het eenige hotel aan het meer, dat zich 's winters in een slechts matige belangstelling mocht verheugen.

De hotelier bleek nogal sceptisch gestemd ten opzichte van de verschijning van het zeemonster.

„Ik voorspel u, dat u hier nutteloos uw tijd zoek brengt,” waarschuwde hij. „Ik zit ook al drie dagen naar het monster uit te kijken, maar er is niet de minste beweging op het meer te bespeuren.”

Pellier liet zich door deze voorspelling niet ontmoedigen. Doch toen ook hij op zijn beurt drie dagen tevergeefs op het zeemonster had gewacht, begon hij te twifelen of het zich nog wel ooit vertoonen zou. En reeds vroeg hij zich af, of hij niet beter deed dat hopeloos wachten op te geven, toen hij in den morgen van den vierden dag een sensatie beleefde, zooals hij er nooit een gekend had. De zon was nog maar ternauwernood op, toen hij gewekt werd door een hevig gebons op zijn kamerdeur.

„Sta op, monsieur, vlug, vlug! Gilbert komt zeggen, dat het zeemonster er is.”

De stem van den hotelhouder sloeg over van opwindend. Pellier was met een sprong zijn bed uit. Een minuut later rende hij half gekleed de trap af. Michion wachtte hem op.

„Ginds, kom mee! Ik heb het beest gezien, kijk, daar, daar!”

Terwijl hij naar den oever rende, keek Pellier scherp over het watervlak uit. Op ongeveer driehonderd meter afstand zag hij iets drijven, maar hij kon onmogelijk zien wat het was. Doch toen hij zijn binocle aan de oogen bracht, ontsnapte hem een kreet van verrassing.

Ginds dreef een enorme donkergestreepte slang. Aan weerszijden van het lichaam staken vier slangvormige armen uit, die voortdurend in beweging bleven. Het monster had een ronden kop en kleine oogen, die maar ternauwernood met den kijker te onderscheiden waren.

De hotelier was opgewonden, Pellier verbijsterd en ontsteld. De monsterachtige slang met armen bood een zoo huiveringwekkenden aanblik, dat hij een oogenblik verkilte van ontzetting. Doch plotseling herkeek hij zijn tegenwoordigheid van geest.

„Een boot! Waar kan ik een boot vinden?” schreeuwde hij Michion toe.

De hotelier keek hem verschrikt aan. „Wat wilt u doen, monsieur?” viel hij uit. „Weet u wel hoe gevaarlijk dat monster kan zijn?”

Pellier bleef doof voor die waarschuwing. „Een boot!” herhaalde hij driftig. „Ik wil het dier fotografeeren.”

Gilbert keek hem hoofdschuddend aan. „Mijn boot ligt ginds. U kunt haar krijgen, doch dan zult u haar zelf moeten halen. Toen ik dat moois daar zag zwemmen, vond ik het maar veiliger den kant op te zoeken.”

Pellier hoorde hem al niet meer. Hij rende naar

de kleine vlet, die een paar honderd meter hoogerop lag. Doch halverwege deed een waarschuwend kreet hem stilstaan. Haastig keek hij om. Het zeemonster dook langzaam onder, het lichaam was reeds voor de helft onder water verdwenen...

„Ai, net te laat,” mompelde Pellier teleurgesteld. Hij hield het gedrocht in het oog en zag het plotseling geheel verdwijnen. Als betooverd bleef hij over het meer uitstaren, hopen dat het monster zich opnieuw vertoonen zou. Maar hij wachtte tevergeefs, het wanstaltige dier liet zich niet meer zien.

Met een diepen zucht kwam hij eindelijk tot zichzelf. „Dat is pech,” voegde hij zich klagend bij den hotelier. „Was het dier nog tien minuten boven gebleven, dan had ik er een prachtfoto van gemaakt. Enfin, een volgenden keer hoop ik gelukkiger te zijn.”

Opgewonden keerde hij naar het hotel terug. Hij belde direct het „Journal” op en gaf zijn hoofdredacteur kennis van de opzienbarende verschijning van het monster. De mededeeling sloeg geweldig in en verwekte een ongekende sensatie.

„Je zou aan een fantastische leugen gelooven, als Pellier het niet was, die het ons verzekerde,” viel de hoofdredacteur opgewonden uit.

„Ja, maar nu valt er niet langer aan te twifelen,” antwoordde de directeur. „Het monster is nu gezien door vijf mensen, zijn bestaan kan onmogelijk meer ontkend worden. We geven onmiddellijk een bulletin uit, Frouard. De ontdekking is er belangrijk genoeg voor. En het zal de menschen nieuwsgierig maken naar het avondblad. Ik zal order geven voor een extra-oplage van twintigduizend exemplaren, het publiek zal er van smullen.”

Een uur later reeds werd Bordeaux verrast door een bulletin van het „Journal”.

„Een zeemonster ontdekt! Het bestaan van de zeeslang niet langer meer een legende! In het meer van Valence huist een slangvormig gedrocht met grijpparmen!”

Het bericht miste zijn uitwerking niet. Drommen nieuwsgierigen verdrongen zich voor het sensationele nieuws. Het werd opgewonden besproken en een uur later deden de meest fantastische geruchten de ronde. En denzelfden middag nog beleefde Bordeaux een emotievol exodus naar het meer van Valence...

Paul Machelon verscheen het eerst in „La Tête d'Or”.

„Ik kon mijn nieuwsgierigheid niet langer bedwingen,” verklaarde hij lachend. „Wat een opwindend heeft dat bericht veroorzaakt. Ziehier, ik heb een bulletin van het „Journal” meegebracht.”

Pellier las het bericht grinnikend door. De vorm waarin het gegoten was, was er geheel op berekend om de nieuwsgierigheid van het publiek te prikkelen. Maar de uitwerking was toch nog geheel anders dan hij het zich had voorgesteld.

In den loop van den middag beleefde „La Tête d'Or” een ware invasie van bezoekers. Die inval was een zoo volkomen verrassing, dat de hotelier en zijn vrouw radeloos waren. De veertig bedden waarover het hotel beschikte waren in een ommezien besproken. Honderden nieuwsgierigen moesten teleurgesteld worden afgewezen en ieder half uur bracht de trein nog nieuwe honderden aan.

„Ik geloof, dat monsieur Michion er een slaatje uit slaat,” merkte Machelon glimlachend op.

„Ik geloof het niet alleen, maar ik acht het wel zeker,” antwoordde Pellier, op de beide auto's met levensmiddelen wijzend, die inderhaast uit Bordeaux ontboden waren.

Zij zaten vanuit het hotel naar het meer te turen. Aan de oevers verdrongen zich honderden menschen, die tot nu toe ternauwernood hadden geweten, dat er een meer van Valence bestond. Zij wachtten ongeduldig op de verschijning van het zeemonster en de teleurstelling was groot, toen de duisternis over het meer viel zonder dat het zich had vertoond.

De volgende dag was een Zondag. De eerste trein bracht opnieuw een menigte bezoekers uit Bordeaux aan. De uitvoerige berichten van het

„Journal” had de gemoederen verhit en de meest fantastische beweringen in het leven geroepen.

In „La Tête d'Or” sliepen de meeste gasten nog, toen de nieuwe stroom bezoekers binnenviel. Doch zij werden op een sensationele manier gewekt. Monsieur Michion verscheen plotseling luidkeels schreeuwend in de gangen.

„Het zeemonster, dames en heeren! Vlug, het duikt misschien spoedig weer onder!”

De gasten renden half gekleed naar buiten. Pellier was een van de eersten. Voor den ingang van het hotel trof hij dr. Chaldez aan, die juist met den trein gearriveerd was.

„Zoo, grappenmaker, wat heb je ons op de mouw gespeld?” begroette de geleerde den reporter.

Pellier trok hem wild mee. „Vlug, het monster vertoont zich weer. Ik heb een boot, schiet op!”

De ander liet zich verbluft meetrokken. Aan den oever zocht Pellier het watervlak af. Hij ontdekte het monster aan de overzijde van het meer. Het was een vijfhonderd meter van hen verwijderd en liet zich rustig met den stroom meedrijven. Dr. Chaldez kon het dier duidelijk door den kijker onderscheiden, doch de afstand was te groot om het in bijzonderheden te bestudeeren. De geleerde nam verbijsterd in de boot plaats. Machelon was de derde van het waaghalzige trio, dat niet voor een ontmoeting met het gedrocht terugdeinsde. Aan den oever verdrong zich een opgewonden publiek, waaruit kreten van verbazing en ontsteltenis opstegen.

Pellier's motorboot verliet puffend den oever. De drie inzittenden staarden bleek en zenuwachtig naar het gedrochtelijke monster, dat zich lui op den stroom liet drijven. Plotseling slaakte dr. Chaldez een kreet van teleurstelling: het zeemonster zonk, vierhonderd meter verder, voor hun oogen in de diepte...

„Het dier heeft ons ontdekt,” liet Machelon zich met een verstikte stem ontvallen.

„Jammer, zeer jammer!” viel dr. Chaldez teleurgesteld uit. De verschijning had hem zoo hevig bewogen, dat hem een snik ontsnapte.

Vervuld van angstige verwachting voeren zij nog eenigen tijd rond. Maar hun hoop dat het wonderlijke zeemonster zich nog eens vertoonen zou, werd helaas niet vervuld. Het bleef in de diepte en liet zich ook voor de rest van den dag niet meer zien.

„En beweert u nu nog, dat ik den menschen wat op de mouw heb gespeld, monsieur?” vroeg Pellier den geleerde, toen zij zich door de duizendkoppige menigte hadden heengewerkt om in het hotel te komen.

„Neen!” antwoordde dr. Chaldez „Als ik het

monster zelf niet gezien had, zou ik je in geen eeuwigheid geloofd hebben. Maar nu!... 't Is een geweldige sensatie, niet het minst voor de wetenschap. Ik zal de regeering telegrafisch verzoeken het kanaal van Valence af te zetten; we moeten voorkomen, dat het monster ontkomt. En dan zullen we trachten het te vangen, zoo mogelijk moet het levend voor de wetenschap behouden blijven...”

Monsieur Michion zat dien avond nog laat te beraadslagen met Machelon, den ontdekker van het zeemonster. De hotelier had van Maart tot aan het eind van October al zijn bedden volgeboekt en trok zeer tevreden aan een dure sigaar.

„Wel, dat was een drukke dag, Machelon. Weet je waartoe ik besloten ben? Ik vind dat je mijn compagnon maar moest worden. Ik heb nog nooit zoo'n handigen kerel ontmoet als jij bent. Je idee was subliem en je menschenkennis verbluf-

fend juist. Voor de exploitatie van mijn hotel heb ik juist zoo'n genie noodig.”

Machelon weerde allen lof met een handbeweging af. „Och, je kunt aardig wat doen met beschilderde auto- en fietsbanden,” verklaarde hij bescheiden. „Je moet ze alleen weten te gebruiken.”

„En dat kun je!” verzekerde Michion geestdriftig. „Je idee om ze op te pompen en ze te bezwaren met steenen, zoodat ze zinken als ze leegloopen, was eenvoudig geniaal. Maar ik was toch doodsbenaauwd, dat alles ontdekt zou worden, toen jullie er vanmorgen met de motorboot op afgingen.”

Machelon schudde grinnikend het hoofd. „Kon niet. Gilbert had er acht flinke gaten in gestoken, voor hij het monster te water liet. Maar we moesten het exemplaar voorloopig maar opbergen, vind ik. Want ik verneem zoo juist van Pellier, dat dr. Chaldez met het plan rondloopt het heele meer van Valence te laten leegpompen...”

Mensch en Techniek:
electrisch boogglasschen.

Ex-keizer Wilhelm II van Duitsland vierde zijn 75sten verjaardag. Het nieuwste portret van den gewezen monarch, die sinds 1918 in Doorn verblijf houdt.

De Bulgaar Dimitroff, die een hoofdrol speelde in het Rijksdagbrandproces, en werd vrijgesproken, vertoef nog steeds in de gevangenis te Leipzig, in zijn „veiligheidsarrest.”

Nieuws van de Week

Te Obdam ontstond brand in de bakkerij Swagerman. Door den heftigen wind waaiden de vonken over naar twee naastgelegen boerderijen, welke eveneens totaal verbrandden. Het nablussen van de rookende puinen.

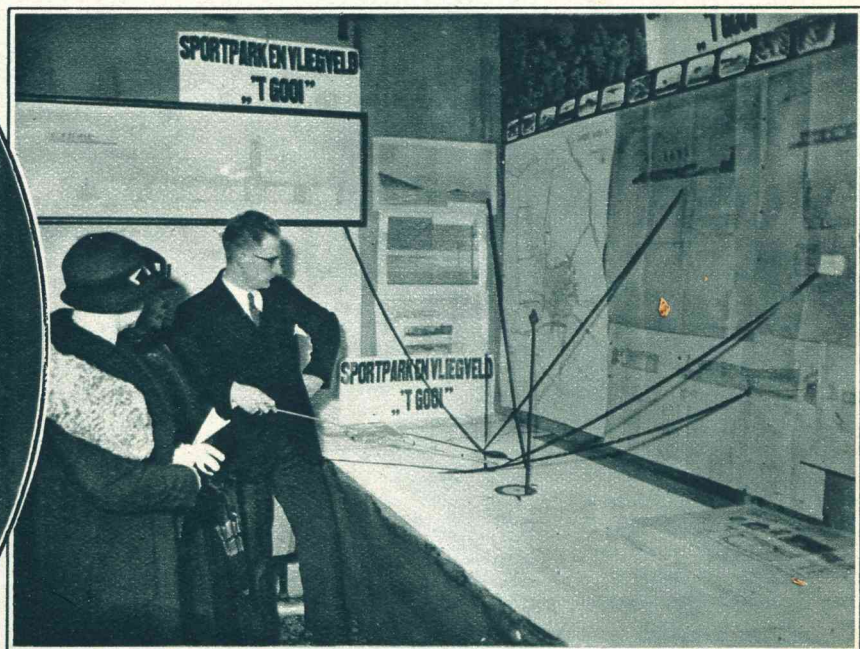
De Amsterdamsche, Rotterdamsche en Haagsche politie-musiekcorpsen gaven een uitvoering in het Concertgebouw. Burgemeester de Vlucht en hoofdcommissaris Versteeg tijdens de pauze in gesprek met de dirigenten.

Te Amsterdam overleed de heer S. P. van Eeghen, een in handel en scheepvaartkringen welbekende figuur.

De heer J. N. D. Blauw is 27 Januari a.s. 50 jaar in gemeentedienst werkzaam. De jubilaris is thans hoofdopzichter bij de afdeling Publieke Werken.

Te Bussum werd in hotel Rozenboom een tentoonstelling gehouden om propaganda te maken in 't Gooi voor de luchtvaart. Er zijn zelfs ernstige plannen om een vlegveld in het Gooi aan te leggen.

De ramp van de Oakford

Bij laag water kan men het ongelukkige schip niet per boot bereiken; het laatste gedeelte moet men loopend en wadend afleggen.

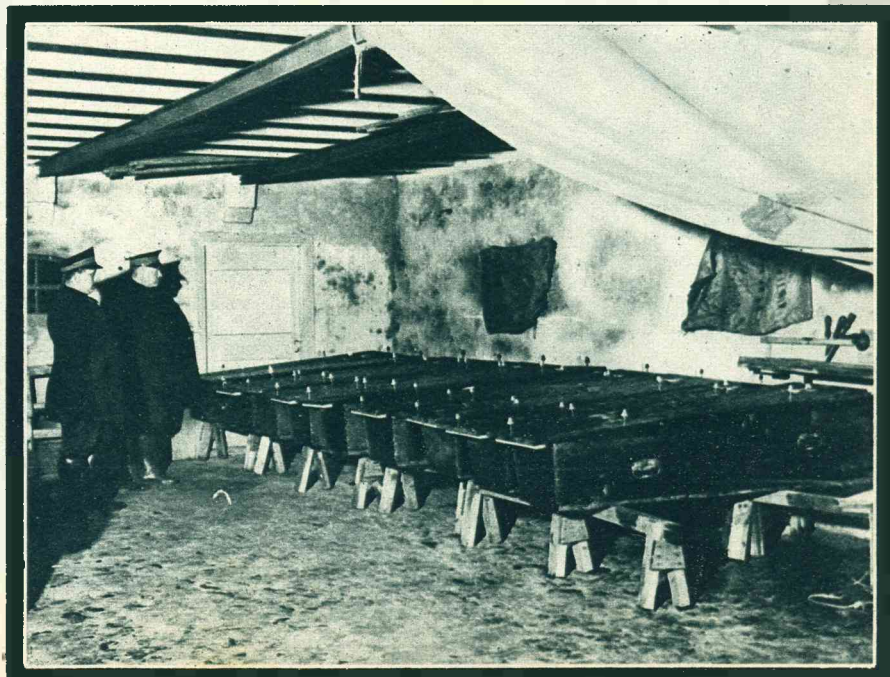

Onder leiding van den heer De Booy (links), secretaris van de Noord- en Zuid-Hollandsche Reddings Maatschappij keeren de redders van de reddingsboot „Eierland” terug van een inspectietocht naar de Oakford.

In een garage te De Cocksdorp zijn de kisten met het stoffelijk overschot der schepelingen opgebaard.

De zandbank, genaamd De Bolle, waarop de Oakford is gestrand; zooals men ziet is het schip dicht onder de kust vastgelopen. Op den achtergrond ziet men den vuurtoren van De Cocksdorp op Texel.

De laatste storm heeft het getal scheepsrampen op onze gevaarlijke kust weer met één vermeerderd, en deze laatste ramp is te droeviger, omdat de bemanning van het gestrande schip veilig het strand had kunnen bereiken, indien zij gebruik had gemaakt van de reddingsboot, die als steeds naar het bedreigde schip was afgevaren. Op de zandbanken bij Texel strandde de Oakford, de reddingsboten kwamen in den stormnacht bij het schip, doch de bemanning bleef aan boord, het gevaar geringer schattend dan het in werkelijkheid was. Doch toen 's morgens de redders weer bij het schip kwamen, was het verlaten, de sloep was verdwenen — en later spoelden de lijken aan op de Vliehors tusschen Texel en Vlieland. De schepelingen, die het strand zoo dichtbij wisten, hadden hun schip verlaten, toen de storm heviger werd, maar de woeste golfslag op de gevaarlijke lage gronden is hun noodlottig geworden, en geen van hen heeft het land veilig bereikt.

DE MUIDERPOORT

GEZIEN DOOR HET HEKWERK VAN HET KOLONIAAL INSTITUUT

HERVONDEN PARADIJS

door

Gérard de Montgomery

Aan den rand van een ruigbegroeiden wild-horse mesa hield Ives Laroche zijn paard in. De zon, op het punt onder te gaan achter de met sparren en dennen begroeide heuvels van Marrolet Town, overgoot het bekoorlijke landschap met den warmen glans van vloeibaar goud.

Het paradijs aan zijn voeten maakte Ives stil van bewondering. De weelderige plantengroei, met zijn uitbundige kleurschakeeringen tusschen het stemmige donkergroen, gaf het Reservation het aanzien van een der gezegendste plekjes op aarde.

Het landschap werd doorsneden door een flinke beek, die spartelend over de rotsblokken ruizelde en wier gebroken bedding miniatuurwatervallen schiep. Druiven en wilde komkommers rankten zich innig langs de eeuwenoude stammen der koningseiken en de struiken aan hun voet droegen een overdaad van zwarte en groene bessen.

Aan de overzijde van de beek lag het natuur-reservaat, een stuk oerwoud, bevolkt met een uitbundig leven. Het Indianendorp lag aan dezen oever van de ruizelende beek. Houten blokhuisen en kleine, met komkommerplanten begroeide boerderijtjes. Een miniaturschool, opgetrokken van roode baksteen, en een aardig pleintje, juist groot genoeg om er een flink kampvuur aan te leggen bij feestelijke gelegenheden.

Daarachter strekten zich de vruchtbare velden uit, bloeiende akkers, door de heuvels beschermd tegen de scherpe Noordenwinden. En aan dezen kant, aan den voet van den wild-horse mesa, lag het Indiaansche kerkhof met de oude kapel. Sommige grafheuvels waren versierd met een totempaal, de laatste herinnering aan de vergane glorie van een luisterrijk verleden. En opgericht ter nagedachtenis van de bloem der ridderschap van de zes Indiaansche Naties, die na een eeuw van wilde romantiek en dolle avonturen hun met bloed doordrenkt land aan de Engelsche heerschappij verloren zagen gaan.

Ives Laroche werd vervuld van weemoed bij de aanschouwing van dezen Paradijsstun. Hier leefde de nakomelingschap van zooveel van Aimard's onsterfelijke helden begeerteloos zijn dagen. Zij hadden voedsel en kleeren en op gezette tijden hun feesten. Een onbekommerd bestaan, dat hun door vele blanken benijd werd. Maar hun zielen waren dood en hun harten leefden zonder hoop. Stil en waardig schreden zij door den dag, maar in hun ernstige stemmen, die nooit luidruchtig waren, trilde een latente angst voor de troosteloos donkere toekomst, de tragiek van een stervend volk...

Langzaam viel de schemering over het Reservation. In de huisjes langs den oever werd het licht ontstoken. In de beek, een eind van het dorp verwijderd, baadde zich een meisje. Een ruige bizon, een voorwereldlijk monster in dezen Paradijsstun van louter kleur en zang, sloeg haar gade, met in zijn droomerig oog het nooit gestorven verlangen naar het vrije heuvelland in het verre verschiert.

Ives daalde met het paard aan de hand den mesa af. Hij had aan de grens van het Reservation landmetingen verricht voor het Canadeesche gouvernement en hij moest nog voor de nacht inviel St. Alban zien te bereiken. Aan den voet van den heuvel bleef hij plotseling stilstaan. Van den kant waar hij het badende meisje had gezien klonk een schrille angstkreet. Hij wierp zich snel op den rug van het paard en draafde naar de beek.

Aan den anderen oever zag hij een jong meisje wegvluchten, nagezet door den bizon. Onverstandig genoeg liep zij de beek langs, inplaats van zich van boom tot boom te bewegen. Hoewel Ives geloofde dat de bizon eer speelsch dan kwaad was, stuurde hij toch zijn paard de beek in. Aan den overkant liet hij het in den steek en rende het meisje tegemoet. De bizon was haar slechts eenige meters op de hielen.

„Vlug, naar de boomen,” riep hij haar gebiedend toe.

Het meisje slaakte een lichten kreet en wendde

zich naar den zoom van het bosch. De bizon wilde haar volgen, maar Ives trad hem vlug in den weg. Met zijn vuist gaf hij het dier een slag tegen den kop. Die onverwachte aanval deed de bizon beduusd stilstaan, maar wekte tegelijk zijn woede. Zijn nek kromde zich en met neergebogen kop sprong hij vooruit.

Ives had den aanval niet afgewacht. Hij rende op de boomen toe en greep het meisje bij de hand.

„Kom, om de boomen heen tot waar mijn paard staat,” viel hij haastig uit. Met een paar groote sprongen waren zij hun woedenden vervolger een eind vooruit. Bij de beek heescht Ives het bangste meisje snel op het paard. Hij zette zich achter haar en joeg het dier den stroom in, juist op tijd buiten het bereik van den vechtlustigen bizon.

Aan den anderen oever zette hij het meisje op den grond. Zij was licht als een veertje in zijn sterke armen, hoewel zij maar weinig kleiner was dan hij. Eerst nu had hij gelegenheid haar beter op te nemen. En bij het spaarzaam restje daglicht dat haar omgaf, wekte haar verschijning plotseling een wonderlijke ontroering in zijn hart.

Het matgetinte gelaat was omkranst met blauw, zijdeachtig haar, dat tot over de schouders hing. De oogen waren groot en van een donkere, ondoorgrondelijke diepte. De mond was klein en fijnbesneden en de onbedekte hals rank en teer. De heele verschijning deed hem denken aan een rankgesteeld viooltje, met oogen, waarin de warme gloed van stervend zonnelicht was blijven branden.

Het meisje hield onbeschroomd haar blik naar hem opgeheven. Doch voor de ongehuicheld beleden bewondering in Ives' oogen, neeg zij plotseling het hoofd naar den grond. „Ik dank u, monsieur,” mompelde zij.

Haar dankbetuiging, uitgesproken met een beschaafd Frans accent, verbrak de betoovering, waarin Ives zich gevangen voelde. Hij begon te lachen.

„Die kleine dienst is geen dankje waard. Ik geloof niet dat die bizon eenig kwaad tegen u in den zin had. Overigens had u hem met een beetje strategie gemakkelijk kunnen ontloopen.”

Het meisje lachte. „Ik ben opgevoed bij de Zusters in St. Alban, monsieur, en niet op de militaire school in Quebec,” merkte zij ondeugend op.

„En daarom spreekt u zulk een onberispelijk Fransch,” antwoordde hij. „Ik bewonder u, mademoiselle, in Frankrijk heb ik het niet beter gehoord.”

Het meisje keek nieuwsgierig naar hem op. „Komt u uit Frankrijk of is u er geweest?”

„Ik ben er geweest. In 1918 diende ik in den oorlog, van nationaliteit ben ik een Fransch Canadees.”

„Een nazaat van de ridderlijke pioniers, die met de Fransche beschaving ook den zin voor het avontuur naar het Westen meebrachten,” merkte het meisje droomend op.

Het kwam Ives voor, dat deze opmerking, die men niet verwachten zou uit den mond van een Indiaansche, de vrucht was van het stille gepeins, waaraan zij zich eenige oogenblikken had overgegeven. Het scheen hem toe dat zij over iets nadacht dat haar in tweestrijd had gebracht.

Hij zag het meisje plotseling huiveren. Het Indiaansche overkleed dat zij droeg was onder de oksels vastgespeld en liet de schouders onbedekt.

„U zult kou vatten,” waarschuwde hij, onbewust een bezorgden klank in zijn stem leggend.

Het meisje glimlachte en reikte hem de hand. Maar Ives weerde haar haastig af.

„Neen, neen, laat ik u mijn plaid geven voor u heengaat. Ik heb haar niet nodig, ik keer dadelijk naar St. Alban terug.”

Uit het waterdichte foudraal van zijn zadeltasch haalde hij een reisdeken te voorschijn en sloeg haar het meisje om de schouders. Zij protesteerde lachend.

„U is wel goed, maar ik mag daar geen misbruik van maken. Ik kom slechts hoogst zelden in St. Alban en zal u dus uw eigendom waarschijnlijk nooit terug kunnen geven.”

„Dat doet er niet toe, mademoiselle,” antwoordde hij. „Behoud die plaid als een herinnering aan uw avontuur met den bizon. En mocht u ooit in St. Alban komen en haar terug willen geven, vraag dan naar Ives Laroche, het kleinste kind zal u den weg naar mijn huis wijzen.”

Een lichte kreet deed hem het meisje verwonderd aanzien. Zij had haar handen samengevouwen en blikte met glanzende oogen naar hem op.

„U is Ives Laroche... u hebt een zuster in het Fransche pensionaat in St. Alban?” vroeg zij haastig.

„Inderdaad, mijn zuster Angelica,” stemde Ives lachend toe. „Kent u haar?”

„Zij heeft mij honderdmaal over u gesproken,” antwoordde het meisje. En spontaan haar hand uitstrekkend, vervolgde zij ernstig: „Ik dank God dat ik u hier ontmoet heb, er is niemand, wien ik liever om hulp zou vragen dan den broer van Angelica.”

Ives keek haar verbaasd aan. Het meisje gaf hem geen tijd een vraag te stellen en hernam haastig: „Heeft u een vergunning voor het Reservation der Indianen, monsieur?”

„Neen, ik was voornemens onmiddellijk weer te vertrekken.”

„En zou u kunnen besluiten dezen nacht hier te blijven, indien ik u dit verzoek? Maar dan moogt u zich voorloopig niet in het dorp laten zien. Ginds, in het kerkje, kunt u zich verbergen. Ik zou u graag even willen spreken en zal me over een half uur bij u voegen.”

Haar stem sloeg plotseling over van zenuwachtigheid. Ives greep haar hand en drukte een kus op haar vingertoppen.

„Ik zal met het meeste genoegen hier blijven, mademoiselle; ik prijs me gelukkig als ik u met een of ander van dienst zal kunnen zijn,” antwoordde hij hoffelijk.

„Dank u,” bracht het meisje met een zucht van verlichting uit. „Ik wist wel, dat ik niet tevergeefs een beroep op uw hulp zou doen. Wilt u dan ginds wachten, ik zal me met den meesten spoed kleeden.”

„Uitstekend, mademoiselle,” antwoordde Ives. Snel liet hij erop volgen: „Ik weet nog steeds niet, met wie ik de eer en het genoegen heb; mag ik zoo vrij zijn?...”

Zijn aangeboren hoffelijkheid bewoog hem, de beschaafde Indiaansche te behandelen als een dame uit zijn eigen kring. En toch gaf haar antwoord hem het gevoel, dat hij in eerbied voor haar nog tekort geschoten was. Want met een bevallige neiging stelde het meisje zich voor: „Mijn naam is Tedaquea, ik ben de laatste Mohwaksche prinses.”

Het klonk zonder de minste pretentie en het volgende oogenblik was de schoone Indiaansche in de duisternis verdwenen.

Het maanlicht kroop warm over het vervallen dak van de Indiaansche kapel. Het bescheen de talrijke graven van het kerkhof en kuste den totempaal op het grafheuveltje van Trayendanegea, den Mohwak, die de geschiedenis van zijn opgejaagd en getrapt volk schreef en die zich den onsterfelijken roem verwierf, de grootste onder de Irokeezen te zijn geweest.

In de verte ruizelde zacht de beek. Een wijs-oogige uil op een spant van het kerkdak verstoorde de vredige stilte in den omtrek. Zachte, vlugge schreden naderden de kerk. Ives trad naar den uitgang en ontwaarde Tedaquea. Zij droeg een eenvoudige japon van Westersche snit en het zijde-

achtig haar was nu in den hals opgenomen. Zonder schroom trad zij het schemerige kerkgebouw binnen. Ives leidde haar aan de hand naar een kleine verhooging, waarvanaf vroeger de zendingen het volk hadden toegesproken. Aan het lichte beven van haar fijngevormde vingers bemerkte Ives hoe zenuwachtig zij was.

„Wees niet bevreesd, er kan u niets overkomen,” stelde hij het meisje gerust.

„Nee, er kan me niets overkomen,” beaamde zij werktuiglijk.

Zij zette zich neer en Ives plaatste zich naast haar. De zachte, bewogen schoonheid van haar gelaat ontroerde hem. Sinds een half uur zocht hij als een verdoolde naar den weg in het labyrint van zijn gevoel. Hij was vier en dertig jaar oud en in Quebec en St. Alban had meer dan een mooie vrouw zijn levenspad gekruist, zonder dat hij ook maar een oogenblik zijn hart aan haar verloren had. Maar de schoonheid en lieflijkheid van deze kleine Indiaansche hadden in weinige minuten tijds zoo'n diepen indruk op hem gemaakt, dat hij den wensch begon te koesteren, dat er aan dezen nacht, waarin zij zijn hulp noodig had, nimmer een einde zou komen. Terwijl hij haar droomend beschouwde, begon zij gejaagd te spreken.

„Monsieur, ik heb u gezegd wie ik ben. Ik heb u om hulp verzocht, maar niet voor mezelf. Het zijn mijn arme zusters, die bescherming noodig hebben, de bedrogen kinderen van het volk, waarover mijn voorvaders eeuwenlang hebben geregeerd. Ik ben de laatste van hun bloed en al heb ik geen macht in het Reservation, toch weegt mij de verantwoording voor het wel en wee van onze lichtgeloofige mannen en vrouwen niet minder zwaar dan den vroegeren opperhoofden.”

Zij zweeg even en wendde plotseling het gelaat naar Ives.

„Sinds gisteren vertoef er een man uit Utah in het dorp. Hij is in het bezit van een regeeringsmachtiging en wij hebben dus niet het recht om hem te verjagen. Hij logeert in de school, mijn school, waarin ik onderwijs geef aan volwassenen en kinderen. Gisteravond heeft hij onzen meisjes verhaald van de heerlijkheden, die haar wachtten in Salt Lake City en andere steden in den Staat Utah. Onze mannen tracht hij over te halen hem hun huwbare dochters mee te geven. Hij spiegelt den meisjes schitterende betrekkingen en huwelijken voor en zij zijn dwaas genoeg om hem te vertrouwen. Ik hecht geen geloof aan de beloften van dien man, maar ik heb voor dooven gesproken. Tegenover den invloed van een blanke sta ik machteloos. Het laatste half uur heb ik mijn hoop op u gesteld; zou u er iets aan kunnen doen om het vertrek van de meisjes te verhinderen?”

Ives was verrast; een beroep op zijn tusschenkomst in een dergelijke aangelegenheid had hij zeker niet verwacht. Hij bedacht zich echter geen oogenblik; met het verlangen bezielde zich dienstdienstelijk in haar oogen te maken, zou hij aan elke gril van het meisje hebben voldaan.

„Ik acht me gelukkig u te mogen helpen,” antwoordde hij hartelijk. „Waarschijnlijk is de man een ronselaar. Het ronselen is verboden en in de Zuidelijke Staten, waaruit men jaarlijks soms duizenden meisjes naar Utah liet overkomen, wordt de wet momenteel streng nageleefd. Ik vermoed, dat de heeren het nu hier eens willen proberen.”

„Geloof u zijn toelag te kunnen verhinderen, monsieur?” hernam Tedaquea, met een klank van hoop in haar stem.

Ives rekte onwillekeurig zijn armen. „Ik geloof het wel, het is in elk geval de moeite waard het te beproeven,” antwoordde hij schertsend.

Tedaquea keek dankbaar naar hem op. Zijn vechtlustig gebaar begreep zij blijkbaar niet, zij lachte hem tenminste gerustgesteld toe. „Ik dank u hartelijk, uw hulp maakt mij gelukkig.”

In haar blik lag een onbewuste liefkoosing, die Ives' hart plotseling deed opengaan. Hij nam haar hand en drukte er een kus op. Verward wendde zij haar gelaat af en trok met zacht geweld haar hand terug.

„Kom, zullen wij eens gaan luisteren?” vroeg zij met een stem, die zij niet geheel in bedwang had.

Ives stond op. Hij kuchte zijn ontroering weg en bood het meisje zijn arm. Aarzelend legde zij de hand op zijn mouw. En onder het voortgaan in den maanlichten avond, deelde zij hem nog

eenige bijzonderheden omtrent het bezoek van den ronselaar mee.

Hij had den vorigen avond den vaders van de meisjes geld beloofd. De meisjes zelf zouden in Salt Lake City een voorschot krijgen om mooie kleeren te koopen. Vanavond zou de ronselaar hen inschrijven en morgen na zonsopgang zouden zij vertrekken....

Ives' gedachten droomden weg op den klank van haar stem. Wat Tedaquea hem vertelde, was voor niemand buiten de Reservations een geheim. Het ronselen van Indiaansche meisjes was een van de meest winstgevendste bezigheden, waarop gewetenloze mannen zich konden toelagen.

Ives' droomend gepeins werd verstoord door een levendig gebaar van Tedaquea. „Ginds vlamt het kampvuur reeds op, monsieur; u ziet, dat men het bezoek tot de feestelijke gebeurtenissen rekent,” viel zij met lichte verontwaardiging uit.

„Dat is het ook, ik bedoel: het kan een feest worden,” antwoordde Ives glimlachend.

Het meisje keek snel naar hem op. Zij scheen hem plotseling te begrijpen en tegelijk bleef zij stilstaan. „U bedoelt.... denkt u dat er gevochten zal worden?” vroeg zij verschrikt.

Ives lachte. „Ik denk het niet alleen, ik weet het zelfs heel zeker,” antwoordde hij. „U gelooft toch niet dat een ronselaar overhaast de vlucht neemt voor een anderen blanke? Als ik dat ras goed ken, is er zelfs nog meer voor noodig dan een browning.”

„Maar.... maar hij is groot en sterk, monsieur,” bracht het meisje met bevende stem uit. „Ik wil niet dat u vecht, ik geloof dat hij u heel gemakkelijk zou verslaan. En als er iets zou gebeuren, zou het mijn schuld zijn.”

„Luister, mademoiselle,” begon hij overreden. „U hebt een beroep gedaan op mijn eer van fatsoenlijk man. Waar ik ook ter wereld een ronselaar zou ontmoeten, zou ik het ook uit eigen beweging voor de misleide meisjes opnemen als ik er de kans voor kreeg. Ik zal in ieder geval naar het dorp gaan en luisteren naar wat die man te zeggen heeft. In ieder geval, hoort u? En al is hij sterk als een bizon, dan wil ik toch nog trachten hem met een bebloeden kop van het Reservation te verjagen.”

„En als hij u kwetst.... misschien doodt....” hijgde het meisje.

Ives lachte. „Voor dat laatste is heel wat noodig, mademoiselle,” zei hij vrolijk. „Sinds eenige minuten beschouw ik dit gevecht als mijn groote kans; begrijpt u mij?”

Tedaquea schudde het hoofd. En in haar stem klonk radeloosheid. „Nee, ik begrijp u niet, monsieur. Een kans, zegt u? Waarop, waarom?....”

„Om mijn levensgeluk te verzekeren, mademoiselle,” antwoordde Ives met den meesten ernst. De blik waarmee hij haar aankeek, zei honderdmaal meer dan woorden. En het meisje begreep dien blik. Hij bracht haar in verwarring en riep tegelijk een droomenden glans uit de donkere diepten van haar oogen op. Zij scheen nog een oogenblik te wankelen in haar besluit, maar plotseling haalde zij diep adem.

„We zullen gaan, monsieur, u hebt uw eigen lot in handen genomen,” bracht zij met bevende stem uit.

Zwijgend, met de bevende hand van het meisje in de zijne, naderden zij het dorp. Op het kleine plein brandde het kampvuur en daar omheen hadden zich de bewoners geschaard, de mannen in een nauwen kring en de vrouwen en meisjes meer achteraf. Tusschen hen in stond een Yankee, een reus van een kerel met een stierennek en handen als spaden, waarvan de vingers versierd waren met dikke juweelen ringen. Op zijn machtigen buik bengelde een gouden horlogeketting.

Vanachter de boomen bleef Ives het tafereel even bespieden. Met een glimlach wendde hij zich plotseling tot Tedaquea. „Ga naar hen toe, ik zal op het juiste oogenblik te voorschijn komen,” fluisterde hij.

Tedaquea liep om het vuur heen naar de vrouwen. De ronselaar trad haar in den weg en nam haar met een indringerigen blik van het hoofd tot de voeten op. Om zijn mond gleed een vette lach.

„Zoo, mademoiselle, komt u ook luisteren? Ach ja, waarom niet? In Utah wonen de mooiste mannen van de Staten. Prinsen van mannen, mademoiselle....”

Tedaquea gaf hem geen antwoord. En Ives, die tot nu toe niet anders dan met koele onver-

schilligheid aan den ronselaar had gedacht, voelde plotseling vijandschap en haat in zich opkomen. Met gebalde vuisten bleef hij toeluisteren. De ronselaar sprak nu weer Engelsch, met een echt Amerikaansch accent.

„Wie meegaat naar Utah krijgt een leven als een prinses. Men kan er mooie kleeren koopen en gouden en juweelen sieraden, zooals ik hier heb. Jullie kunnen er gekleed gaan als de blanke dames en rijden in automobielen....”

De jonge meisjes keken elkander verrukt aan. Maar een oude man had bezwaren.

„Zij komen nimmer terug en zijn voor den stam verloren, sir. Met wie moeten onze jonge mannen trouwen?”

De ronselaar lachte. „Blijven er niet genoeg vrouwen over?” vroeg hij spottend. „Zijn er niet veel meer vrouwen dan mannen in den stam?”

„Ja zeker, oude vrouwen, sir, maar onder de meisjes is het overschot maar heel klein. Moeten onze jonge mannen allemaal met een oudere vrouw of een weduwe trouwen?”

In de rijen der jonge mannen klonk gemor. De ronselaar haastte zich hen gerust te stellen.

„Niet alle mannen trouwen, broeders. Zij die gemist kunnen worden kunnen toch wel meegaan? Voor elk meisje geef ik den vader twintig dollar en een flesch brandewijn. En de moeder krijgt vijf dollars. En de jonge mannen mogen vanavond op mijn gezondheid drinken.”

De mannen keken elkaar aan met oogen, die troebel werden van begeerte. Whisky en brandewijn waren streng verboden dranken in het Reservation. En deze Yankee beloofde hun dat zij vanavond nog op zijn gezondheid mochten drinken, hij moest het vuurwater dus in zijn auto mee hebben gebracht.

Opnieuw verhief zich een protest. Nu kwam het van een vrouw.

„Maar als ik mijn kind met u meegeef, zie ik het nooit meer terug, sir.”

De mannen lachten. Wat gaf het dat een meisje den stam verliet? Het vertrek van een man was een verlies. Maar een vrouw.... och, er waren er immers toch al te veel?....

De ronselaar suste het protest. „Wie zegt daar dat uw dochter niet terugkeert? Zij mag zoo vaak gaan als zij wil, onthoudt dat. Jullie zullen ze hier zien komen met een automobiël, zij zullen mooie kleeren dragen en armbanden. En ook hun kinderen zullen als prinses en prinsessen gekleed gaan. Zij zullen doeken meebrengen en ringen voor de vrouwen en vuurwater en tabak voor de mannen. Want de mannen in Utah houden veel van hun vrouw en zij wenschen niet anders dan haar gelukkig te zien. De meisjes die meegaan....”

Hij brak den zin plotseling af, Ives verscheen in den lichtkring. Hij was bleek en om zijn mond lag een grimmige trek. Hij wierp den ronselaar een minachtenden blik toe en wendde zich tot de Indianen, die hem roerloos aanstaarden.

„Mannen en vrouwen, luistert wat ik zeggen ga,” begon hij luid. „Hij is een blanke, ik ben het ook. Hij is een schurk, die het op uw ongeluk voorzien heeft; ik ben een man die u alleen maar goeden raad wil geven.”

Hij werd onderbroken door een paar vloeken, maar onverstoord ging hij verder. „Het is waar dat de meisjes naar Utah zullen gaan. Maar zij zullen binnenkort behandeld worden als slavinnen. Luister naar mijn raad, bindt uw dochters liever handen en voeten, dan dat ge hun toestaat naar Utah te vertrekken.”

Ives kreeg geen kans meer er nog een woord aan toe te voegen. De ronselaar was vloekend naderbij gekomen en sprong op hem af. Maar Ives ontweek hem.

„Wacht even, sir, we zullen er een fatsoenlijk tweegevecht van maken,” beet hij hem toe. „Een vrij gevecht, met vuisten, ellebogen, voeten en tanden. Genade zullen we geen van beiden kennen, een van ons zal het Reservation uitgedragen worden. Zoo niet levend, dan dood.”

De ronselaar mat hem met een blik vol haat. „Dat zal jij zijn, Canadees, en je zal geen been meer in je body heel hebben,” schreeuwde hij.

Als bij afspraak gingen zij uit elkaar om zich van jas en vest te ontdoen. Ives plaatste zich achter een boom. Hij was heel kalm en constateerde met vreugde, dat hij met eenzelfde vastbesloten gevoel om te overwinnen bezielde was, als toen hij zich in den oorlog in het Kapellenbosch bij Hooge en

bij Langemarck gereedmaakte voor een verwoeden aanval op de Duitschers. Half verborgen achter den boom, zocht hij met scherpe oogen de rij der vrouwen rond het kampvuur af, in de hoop nog een laatsten blik van Tedaquea op te vangen. Hij zag haar niet, maar plotseling hoorde hij achter zich haar angstige stem.

„Monsieur, monsieur, u moogt het niet doen,” smeekte zij. „Hij is een stier, zeggen de mannen, en hij zal u doden.”

Zij stond vlak voor hem en Ives keek haar aan met een teederen, rustigen glimlach. Met een liefkoozend gebaar nam hij haar hand.

„In dat geval zal ik sterven voor een goede zaak, mademoiselle. En dan laat ik het aan u over mij te wreken. Ik zal in elk geval zorgen hem zoo toe te takelen dat hij niet gaan kan. Als ik verslagen word verniel dan zijn autobanden, zoodat hij niet ontkomen kan. En waarschuw vervolgens de politie van St. Alban. Zij zal hem hier levend of dood weghalen en zorgen dat hij nooit meer een Reservation onveilig maakt.”

Een hoonend gebrul van zijn vijand maande hem aan spoed te maken. „Mademoiselle,” hernam hij week, „mag ik u eenmaal kussen voor ik mijn leven in mijn handen neem? Het zal mij moed geven, tot aan het einde te blijven volhouden.”

Het meisje snikte zacht. Maar zonder aarzelen hief zij haar betrand gezichtje naar hem op. Met een gevoel van eerbiedigen schroom drukte hij zijn lippen op haar mond. En toen hij het hoofd ophief, werd de emotie haar plotseling te machtig.

„Blijf hier,” smeekte zij. „Laat mij hem sussen, smeeiken, dreigen. Laat me nog een keer een beroep doen op het eergevoel van de mannen, op het bloed van den grooten Trayendagenea, dat ook het mijne is....”

Ives schudde het hoofd. „Het zou laf zijn mij terug te trekken, Tedaquea. Ik ga vechten omdat ik een schurk wil straffen en omdat ik mijn kans wil hebben....”

„Maar die heb je gehad, wat verlang je nog meer, monsieur,” viel het meisje wanhopig uit. „Je hebt me gekust; is dat geen belofte voor heel je verder leven? Wat kun je nu nog verwachten van dit ongelukkige gevecht? Alleen jouw en ook mijn ongeluk. Hoe moet ik mij voelen als jij....”

„Ik dank je voor die woorden, liefste,” viel Ives haar gelukkig in de rede. „Maar ik ga vechten met den vasten wil om te overwinnen, en ik zal

overwinnen. Ik ben er even zeker van als van mijn liefde voor jou. Kus me nog een keer en laat mij gaan.”

Het meisje sloeg nog eenmaal haar armen om zijn hals en heel even drukte zij haar betrand gezichtje tegen zijn gelaat. Toen maakte hij zich plotseling los en liep naar het vuur.

De Indianen, belust op dit tweegevecht, waarin zij de overwinning reeds aan den Yankee hadden toegekend, hadden ruim baan gemaakt. De ronselaar wachtte hem op met een grijns op zijn bleek gelaat en met oogen vol haat.

„Kom hier, vuile Canadees, en zeg me welke botten je het eerst gebroken wil hebben,” hoonde hij.

Ives draaide om hem heen als een bokser in den ring. Hij had geen oog voor den geweldigen stierennek en de machtig gespierde armen, maar den blik van den Yankee liet hij geen honderdste seconde los. Er waren geen andere geluiden hoorbaar dan het zachte geknetter van het vuur en de hijgende ademhaling van den Yankee, die blies als een vertoornde kat.

Plotseling viel de ronselaar aan. Hij maakte een schijnbeweging met zijn rechtermuist naar Ives' kin, doch terwijl deze zich dekte, kreeg hij een trap in de maagholte die hem met een schreeuw in elkander deed zakken. Hij zag dat de Yankee zich met een triomfkreet bovenop hem liet vallen en hoewel hij ineenkromp van pijn, had hij nog genoeg tegenwoordigheid van geest om te beseffen, dat deze positie — liggend op den grond — eigenlijk nog de beste voor hem was. De Yankee bezat spierkracht, maar in de worsteling was hij log. Hij zelf was lenig en vlug als een kat en zijn waakzaamheid was tot het uiterste gespannen.

Met geweldige kracht beukte de reus zijn borst, zijn maagholte en eindelijk zijn gezicht. Ives had den Yankee bij de keel gegrepen en trachtte hem den adem te benemen. Eerst toen hij vreesde zijn vingers te zullen breken, bedacht hij een andere tactiek. Als een slang trok hij zich in elkaar en wentelde zich als een bal op den rug van den Yankee. Maar deze stond op en Ives begreep wat hij ermee voorhad. Als de reus zich op zijn rug liet vallen, zou hij gekraakt blijven liggen en niets meer te vertellen hebben.

Een nachtelijke escapade.

Met een sprong stond hij op zijn beenen. Zijn gelaat was bebloed en in zijn borst had hij zoo'n scheurend leeg gevoel, dat het scheen dat de ribben eruit gehaald waren. Hij begreep dat hij snel een einde aan het gevecht moest maken, als hij nog iets om zijn leven gaf. De Yankee stond daar hijgend en stoomend, de Indianen waren doodstil. Maar achter zich wist Ives de heerlijke bezieling van Tedaquea's violenooen en zij gaven hem moed tot een wanhopigen truc, die hem het leven zou kosten als hij mislukte.

Plotseling gebeurde het onverwachte. Ives viel uit, met gebogen hoofd en vooruitgestoken schouders. De Yankee dacht dat hij hem scheppen wilde en haalde snel zijn rechtermuist uit. Ives hoorde een suizelenden slag op zich aankomen. Hij kwam aan op zijn kin en hij verdoofde hem. Maar zijn aanval werd er niet meer door gestuit. Met heel zijn lichaamskracht schoot hij door, met zijn schouders tegen de knieën van den reus.

De Yankee slaakte een dieprijken kreet en sloeg als verlamd tegen den grond. Ives' aanval had beide zijn knieën gebroken en had een beslissend einde gemaakt aan het tweegevecht. De Indianen juichten, maar noch Ives noch de Yankee hoorden er iets van. Beiden lagen verdoofd neer. Van achter de boomen kwam een meisje aansnellen. Zij knielde snikkend bij Ives neer en reinigde zijn bebloed en gezwollen gelaat. De Indianen ontfermden zich over den Yankee en droegen hem de school binnen. De vrouwen en de jonge mannen knikten elkander tevreden toe: de Yankee was buiten gevecht gesteld, de jonge meisjes waren voor den stam behouden.

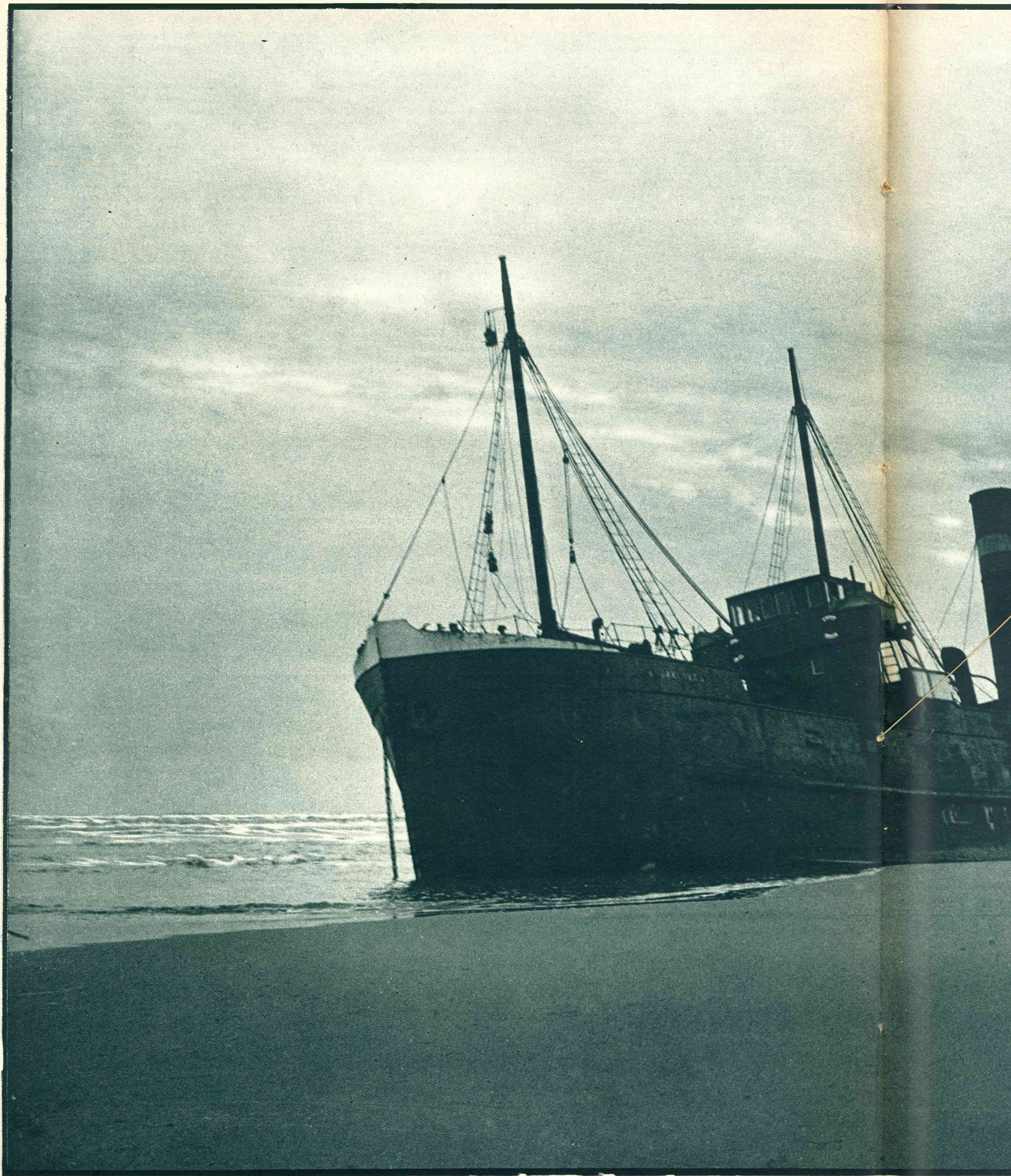
Aan den rand van den wild-horse mesa overzag Ives Laroche voor de laatste maal den paradijsstun, waarin zijn levensgeluk was opgebloeid. Tedaquea stond naast hem. Ives overzag alles met een langen blik en wendde zich met een gelukkigen lach tot het meisje.

„Ik dank den hemel voor wat ik hier gevonden heb, liefste,” zei hij met schitterende oogen.

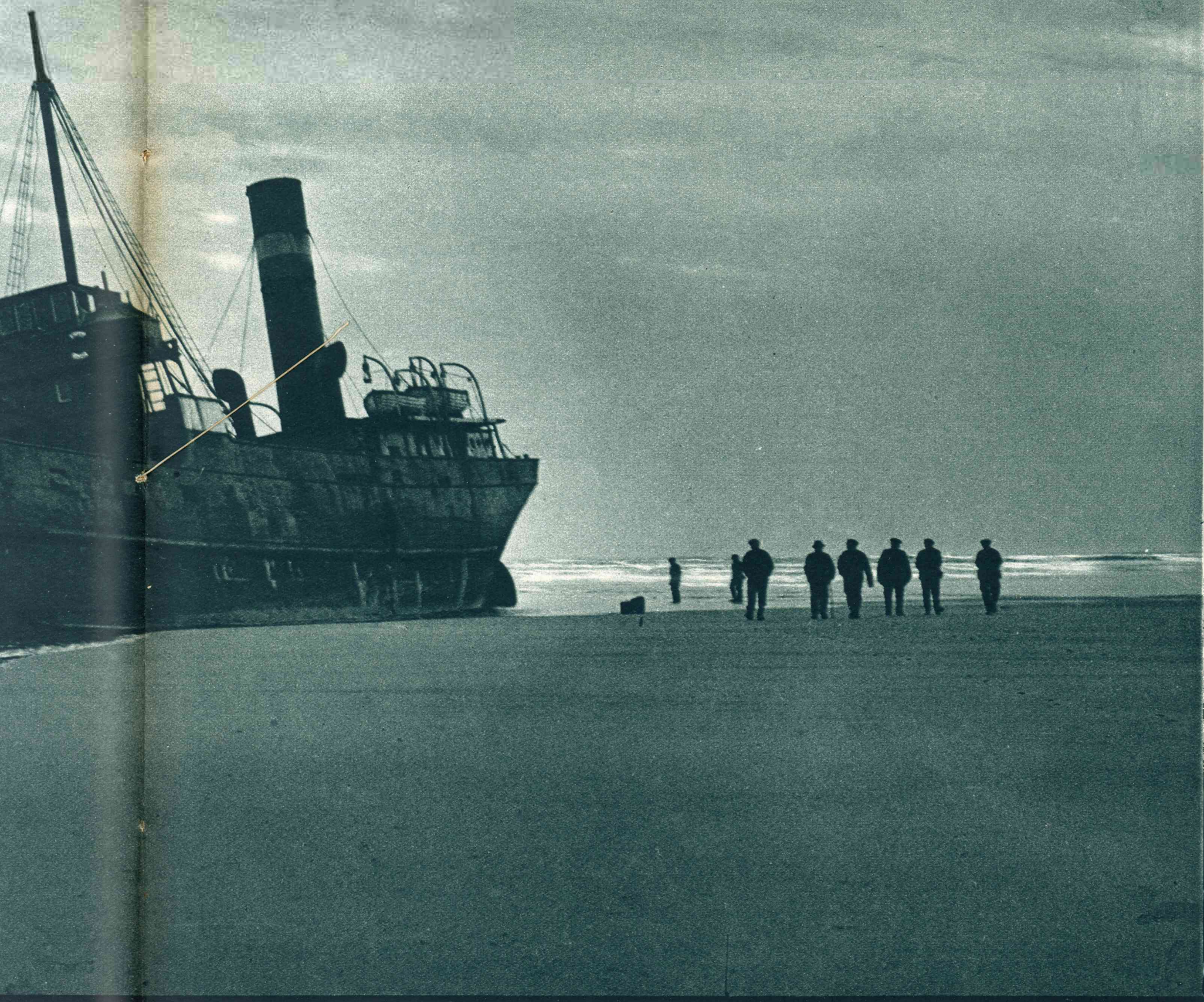
„En ik voor den man die gezonden werd, om ons van een boozen geest te verlossen,” antwoordde het meisje zacht.

Dankbaar en gelukkig gingen zij den mesa af, blank en rood: de afstammeling van de „Grand Seigneurs” van Quebec en de laatste Mohwaksche prinses, de edelste telg van een stervend volk.

EEN DRAMA OP DE NEDERLANDSE KUST
HET ENGELSCH STEUERSCHIP „OAKFORD” STRANDDE OP

P DE NEDERLANDSCHE KUST
„OAKFORD” STRANDDE OP DE EIERLANDSCHE GRONDEN

De Hoofdprijs

in de Sweepstake

door Berta Ruck

Ronnie voelde een eigenaardigen schok bij die woorden „oude tijd”. Hij gaf toe, dat ze gelijk had — maar hij hoopte, dat juffrouw Morris hem niet kwalijk zou nemen, dat hij nog één ding vroeg: die foto, die ze op haar kamer uit de la hadden zien komen, was dat geen portret van sir Leslie Trentham?

„Toe die brutale politie in m'n rommel zat te snuffelen? Ja, da's 'n portret van 'm, met ze handtekening d'r op. Maar 'n meissie hoeft toch niet verloofd te zijn met alle mannen, waar ze 'n portret van hêt?” redeneerde juffrouw Morris met zoetsappige logica. „Ik heb u toe toch al verteld, dat 't 'n meneer was, waar ik es bij in huis heb gewerkt?”

Ronnie stelde zich snel Minnie voor, met haar muts op, een gootsteen uitboenend in de keuken van sir Leslie Trentham's huis — hij kon moeilijk raden, dat Minima Starr bedoeld werd, die in Trentham's theater als kamenier twee regeltjes had moeten zeggen. „En vanochtend bin ik effen bij 'm aangelopen, om 'm te vertellen, dat ik zoo'n geluk gehad heb, en ie was vreese-lijk aardig, en toen heb ie me vrijkaartjes gepresenteerd voor dat nieuwe stuk, dat ie gaat spelen, voor mijn en voor mijn vrienden — dat wil zeggen jullie.”

„Erg vriendelijk,” zei Ronnie, zijn hoed achteruit duwend, die hem van ongewoonte pijn deed op het voorhoofd. „Daar heb je aan de lunch niets van verteld!”

„Wou ik as 'n verrassing voor later bewaren. Meschien was 't maar goed ook, dat ik er niks van gezegd heb. 't Schijnt al erg genoeg te zijn, dat u me één keertje in 'n auto heb zien zitten met 'n heer, en dat ie ze hoed af hêt genomen om me gedag te zeggen! Dan denken ze maar dadelijk, dat je met 'm verloofd ben,” zei Minnie op diep beleedigden toon. „En dan durven ze nog te zeggen, dat mannen niet roddelen.”

De uitweiding over dit onderwerp deed haar goeden dienst, totdat zij de breede, lichte steenmassa van het Dorchester-hotel voor zich zagen opdoemen, en de balcon vol geraniums — één dier rijen hun eigen verblijf onderstrepd — onder de ramen.

Jammer, peinsde Ronnie, die kleine, gezellige, voegzame Minnie was aan 't veranderen — begon moeilijk te worden. Die ellendige knaap ook, die met haar verloofd was! Al die ellendige lui, die met haar praatten over „vroeger tijd”, en daardoor Ronnie's opvattingen omtrent de kleine Minnie-Asschepoes van Bringwyn door elkaar gooiden!

Had hij haar gekrenkt? Hij smeekte haar, zich zijn standpunt in te denken. Het heksje begreep er alles van; die toenemende atmosferische storingen bij 'n jongen man, die anders zoo kalm, nonchalant vriendelijk was, hadden zelfs 'n prikkel van prettige onrust kunnen zijn.

„Veertien dagen geleden zou ik het interessant gevonden hebben,” dacht zij snel, „maar nu staan de zaken anders! Ik heb nu wel wat anders aan mijn hoofd dan de vraag, of een jonge man op het punt staat, verliefd op me te worden. Ik moet vóór alles weten, of Leslie niet terugkomt op zijn plan, om me een kans te geven. Ik kan m'n tijd niet aan wat anders vermorsen. Ik moet dien Ronnie voorloopig niet aankijken.”

Hij deed zijn best, om door haar aangekeken te worden. Koppig keek zij voor zich uit, de straat door, die in den zonneschijn lag te bloeien van vooravond-verkeer. Toen hij niet slaagde, begon Ronnie uiteen te zetten, dat hij zich niet wilde bemoeien met de vriendschappen van juffrouw Morris.

„'t Gaat alleen om dat geld, dat u gekregen hebt.” (O ja, het geld! Dat vergat zij maar telkens!) „En u bent zoo vriendelijk geweest, daar mijn firma een stuk verantwoordelijkheid over op te dragen. En aangezien ik, persoonlijk, toe moet zien, dat geen mensch — er zijn hier zoo'n massa onguere elementen — u probeert te.... enfin, ronduit gezegd: te berooven, daarom....”

Met een stem van verontwaardiging viel Minnie hem in de rede: „Als u daar sir Leslie Trentham misschien mee bedoelt — die heeft genoeg geld van z'n eigen, en 'n keurigen auto, dat heb u zelf gezegd — dus u ken nooit zeggen, dat 't die er om te doen is, om 'n jong meissie van d'r geld te berooven!”

„Maar, juffrouw Morris! U begrijpt me heelemaal verkeerd! Ik heb volstrekt niet gezegd....”

„Dat zelle me ten minste hopen. U denkt wel rare dingen, meneer Ronnie,” antwoordde het meisje, en met een blik van verwijt bemantelde zij de guitigheid van haar gezichtje. „Eerst bin ik verloofd met 'n meneer, die me vader wel had kennen zijn, en dan maakt u 'm voor oplichter uit! En as u nou met alle geweld wil weten, met wie ik ga, dan zel ik 't u vertellen. 't Is een melk-looper, dien we in dat pension hadden waar ik vroeger geweest bin. Nou weet u 't!”

Ronnie keek verbaasd naar het gezichtje naast hem, zonder er veel van te zien. En toen deed hij p otseling een opmerking. Zoolang zij met hem geloopt had, had zij niet gesnoven. Wie zou haar daar over onderhouden hebben? In ieder geval had ze 't gauw afgeleerd!

EENENTWINTIGSTE HOOFDSTUK — DE WEDREN.

Afgezien van den beroemden wedren zelf waren er twee ontmoetingen, die voor Minima Starr dien prachtige eersten Juni kenmerkten.

Ten eerste zou zij op het terrein van de race, dat gonsde van menschenstemmen, een zeer belangrijk kwartier doorbrengen in gesprek met haar befaamden peetoom, sir Leslie Trentham.

Ten tweede zou zij er een vrouw leeren kennen, die eens voor Ronnie Owen alle vreugde der wereld beteekend had.

Dit zouden voor de jonge winnares van een vorige race de twee kritieke gebeurtenissen van het uitstapje worden. (Tusschen twee haakjes — het geluk van de Sweepstake-winnares zou zich niet herhalen: zij en haar gezelschap, en talloze andere gezelschappen in auto's van alle mogelijke modellen, die alle wegen uit Londen gevuld hadden, en nu als een gewas van glimmend metaal een groot deel van het terrein bedekten, hadden op den favoriet gewed.) Op het parkeerterrein kwam de auto van juffrouw Morris eindelijk tot stilstand — waarbij het woord „stil” niet op de geluiden kon worden toegepast: het was een Babel van stemmen, die nu al heesch waren van het schreeuwen.

„De Derby is net as 't heele leven,” zei de kleine Minnie, een Londensche volkswijsheid luchtend, die de naaste omstanders niet verwacht zouden hebben van iemand, die zoo'n stemmigen en duren hoed en mantel droeg. „De race zelf is nog niet eens de hoofdzaak; juist door de bijzaken en door die bendes andere menschen wordt 't zoo'n reuzendaggie.... 't Duurt nog 'n paar uur voor 't begint — zelle me hier en daar 'n beetje gaan rondneuzen?”

Drie leden van het gezelschap waren gretig bereid; mevrouw Owen echter, die zich geregeld overbluft voelde door het leven vol prikkelende afwisseling, dat men haar nu liet leiden, en bijna terugverlangde naar haar tuin (zoo stil, zoo geurig, zoo koel, zóó ver weg in het land harer vaderen!), schudde het hoofd met een beduusd glimlachje, en vroeg, of ze haar maar liever kalm in den....

Haar bescheiden geluid ging onder in de verwarring van stemmen om haar heen.

„Beproof uw geluk! Allé vooruit, beproef uw geluk!”

„Hier kun je pret hebben; drie schoten voor een penny!”

„Smullen! Versche paling in 't zuur!”

„Hier moet je wezen — prijzen winnen — een sigaar en een sinaasappel en een zak apenootjes!”

KORTE INHOUD VAN HET VOORAF-GAANDE. De verarmde familie Owen, de majoor, zijn vrouw, Ronnie de zoon en Evangeline de dochter, leven met Margaret de keukenmeid en Minnie het tweede meisje op „Bringwyn”, een vervallen landgoed. De Sweepstake is op komst; allen hebben een lot en men leeft in spanning. Door de radio hoort de familie het verslag van de race en dan blijkt, dat het tweede meisje den hoofdprijs heeft gewonnen. Minnie's hoogste verlangen blijkt te zijn als betalend logé in den familiekring der Owens te worden opgenomen. Hetgeen haar wordt toegestaan. Bij het eerste bezoek van de Owens aan de familie Hamble, met wier zoon Cedric Evangeline verloofd is, brengt Minnie de aanwezigen door haar grdrag telkens in angst. Zij is ook de oorzaak, dat Evangeline dien middag haar verlovingsverbreekt. Haar geld laat Minnie beheeren door de firma, waar Ronnie bij in dienst is. Nadat de moeder van Cedric, uit wraak, tevergeefs heeft geprobeerd Minnie van diefstal te beschuldigen, brengt het dienstmeisje een bezoek aan de woning van sir Leslie Trentham in Londen. Daar blijken haar waar beroep en haar ware naam. Ronnie evenwel begint argwaan te krijgen en wordt jaloersch.

„Asjeblijft, meneer; vooruit maar, meneer; hier haal je je geluk!”
 „Ik dacht zeker, dat 't heelemaal veranderd zou zijn; 't is nog precies als in mijn tijd!” zei de majoor tegen zijn zoon; zijn blauwe oogen keken schitterend rond naar de kleurige, woelige tafereelen. Alle buurten van Londen hadden menschen uitgesproeid over het terrein, menschen en nog meer menschen. Langzaam liep hij met Evangeline, Ronnie en juffrouw Morris heen en weer, over het platgetrapte gras en door lanen van tentjes. Het warme, gouden zonlicht en de helderblauwe hemel bestraalden een menigte in een stralend goed humeur — maar niet welwillender gestemd tegenover tegenstanders in de sport, dan wanneer de hemel grauw, de Oostenwind guur en de regen koppig was geweest.

„Je mot je es indenken,” zei juffrouw Morris tot de genietende Evangeline, „die prachtige paarden, die nou achter hun omheininkie staan, motten over duizenden en duizenden ponden beslissen! Iedereen die hier is heeft kans, dat ie vanavond rijk is... of ie kan ophoepelen mit 'n segaar en 'n sinesappel en 'n zakkie sausies. Of heelemáál mit niks! Maar dan kan 't ze nóg niet schelen. Daar is 't sport voor. Ze hebben in ieder geval pret en ze binnen d'r in ieder geval 'n daggie uit!”

„Niet es probeeren, dames? Vier keer schieten voor 'n penny! Twintig punten wint 'n cocosnoot!” schreeuwde een man met een rood gezicht achter een stalletje. „Cocosnoot! Cocosnoot! Haal ze d'r maar uit! U staat er te dicht bij, dame; hier uw kleine voetje zetten. Dan mikt u beter. U krijgt as dame zijnde 'n kansie extra.”

„Tegen wie heb je 't? Ik wil geen extra kansies, omdat ik 'n dame bin,” antwoordde juffrouw Morris op denzelfden sappigen toon. „Ik wil nou es hier staan. Geef maar op je ballen. Mot je maar es goed kijken, of ik geen cocosnoot kan raken.”

Een paar minuten later torsten haar tengere armen het gewicht van de harige bruine bollen, waarnaar Ronnie glimlachend de handen uitstak.

„Laat mij ze maar dragen.”

„Ja — dat iedereen denkt, dat u ze gewonnen hebt hè? Niks hoor. Twee ken u d'r krijgen, meer niet.”

„Vertjoept als ik dat kind nog ooit wat vraag,” dacht Ronnie. Maar hij zei, zonder het te willen:

„U gooit buitengewoon handig. Meer gedaan?”

„Ja hoor. Verleden jaar bin ik hier ook geweest,” antwoordde Minima. „Maar toe zat ik niet met heeren met hooge hoeden in een auto.” Zij kon zich niet inhouden, fantaseerde verder: „Verleden jaar heb ik dat heele end in 'n pony-karretje gereden.”

„O! Zeker met...” Ronnie voltooide den zin niet.

„Mit die jongen, waar ik u over verteld heb. Weet u nog?”

„Ja zeker,” zei Ronnie koel. Hij dacht: „Toen is ze natuurlijk met dien melkboer geweest. Natuurlijk. Dat spreekt. Maar wat gaat 't mij eigenlijk aan — laat dat kind met 'r melkventer naar de wedrennen gaan!” En tegelijk voelde hij, al glimlachte hij nog zoo kalm, een zoo scherpe, zoo onredelijke ergernis, dat hij 't zichzelf niet toe dorst te geven. In ieder geval was er geen sprake van jaloezie.

„'t Is wát 'n gezellige jongen om 'n daggie mee uit te zijn!” sprak Minima.

„Dat zal wel. Maar waarom heb je 'm dan niet mee laten gaan vandaag?”

„Nou, dat was meschien niet zoo gezellig geweest de eerste keer, meneer

Ronnie. Hij kon trouwens geen vrij krijgen; hij moest werken vandaag.”

Ter illustratie hield zij het hoofd met het keurige sporthoedje achteruit, zij deed haar mond open en voegde aan het geroezemoes een „Mel-iek” toe, zoo klinkend, zoo welluidend, zoo volmaakt weergegeven, dat er een stilte en een schaterlach volgde onder de omringende uitgaanders, terwijl een troepje passagierende matrozen met kracht applausseerde.

De menigte had geluncht — sommigen staande voor een kraampje, anderen zittend in het vertrapte gras, dat vol papieren lag, etende van hun schoot; sommigen dronken met wellust hun bier zoo uit de flesch, anderen dronken limonade of wijn; maar allen hielden zich vrij van alle zorgen voor morgen.

De eerste rennen waren al voorbij — de start voor de groote race zou volgen. En nu werd Minima's opwindend doormengd met angst. Er was nog geen spoor van den verwachten peetoom. Wat een ramp, als zij hem niet trof.

„Hallo!” riep Ronnie uit. „Kijk eens, moeder! Een kennis!”

Maar het was Trentham niet. Drie heeren en een dame stonden dicht bij hen, boven op een roomkleurige Chrysler.

„Hallo, Ronnie!” riep de dame terug. „En de majoor ook? Dat is leuk! Dat we jullie niet eerder gezien hebben! Hoe gaat 't?”

Er wordt koppig beweerd, onder mannen, dat vrouwen de meeste andere vrouwen niet kunnen uitstaan en niet vertrouwen. Tot op dit oogenblik waren er in het leven van Minima Starr maar twee vrouwen geweest, die zij niet had kunnen uitstaan — Margaret, de keukenmeid van Bringwyn, en mevrouw Hamble van Pantavon, de dame, die Minnie Morris beschuldigd had van diefstal — het stelen van zilver en parels en de attentie van Ronnie Owen. Bij die twee voegde Minima nu een derde exemplaar, dat zij op het eerste gezicht verfoeide.

Dus hier, op die Chrysler, stond die „meijuffrouw Pearl Stonor, waar meneer Ronnie zoo gek op was, en hij zou met d'r getrouwd zijn ook, maar hij had geen duiten genoeg naar d'r zin, dus toen is ze met 'n zekeren meneer Brooklands getrouwd, die 'n hoop geld verdiend heeft met benzine-pompen.” Deze keukenpraat herinnerde Minima zich, toen mevrouw Owen haar voorstelde.

„O, is dat juffrouw Morris? Ik heb al een massa over u gehoord, van een wederzijdschen vriend.” Er kwam een glimlachje om den deftigen mond van Pearl Stonor. „We hebben gisteravond een heer uit Wales ontmoet, en die heeft me op de hoogte gebracht. Jij kent Cedric Hamble goed, hè?” Pearl keek Evangeline aan. „Ik vroeg natuurlijk naar je...” Pearl gaf Ronnie een langen, warmen blik, en nu was het de beurt van Minima, om een onverwachten steek te voelen. „Hij heeft me verteld, dat juffrouw Morris” — pauze, alsof zij iets belachelijks achteruit wou dringen — „de laatste Sweep gewonnen heeft. Verbazend! Is 't een prettig gevoel, dertigduizend pond op een paard gewonnen te hebben?”

„Eerlijk gezegd weet ik niet meer, wat 't voor een gevoel is, as je géén geld hebt.”

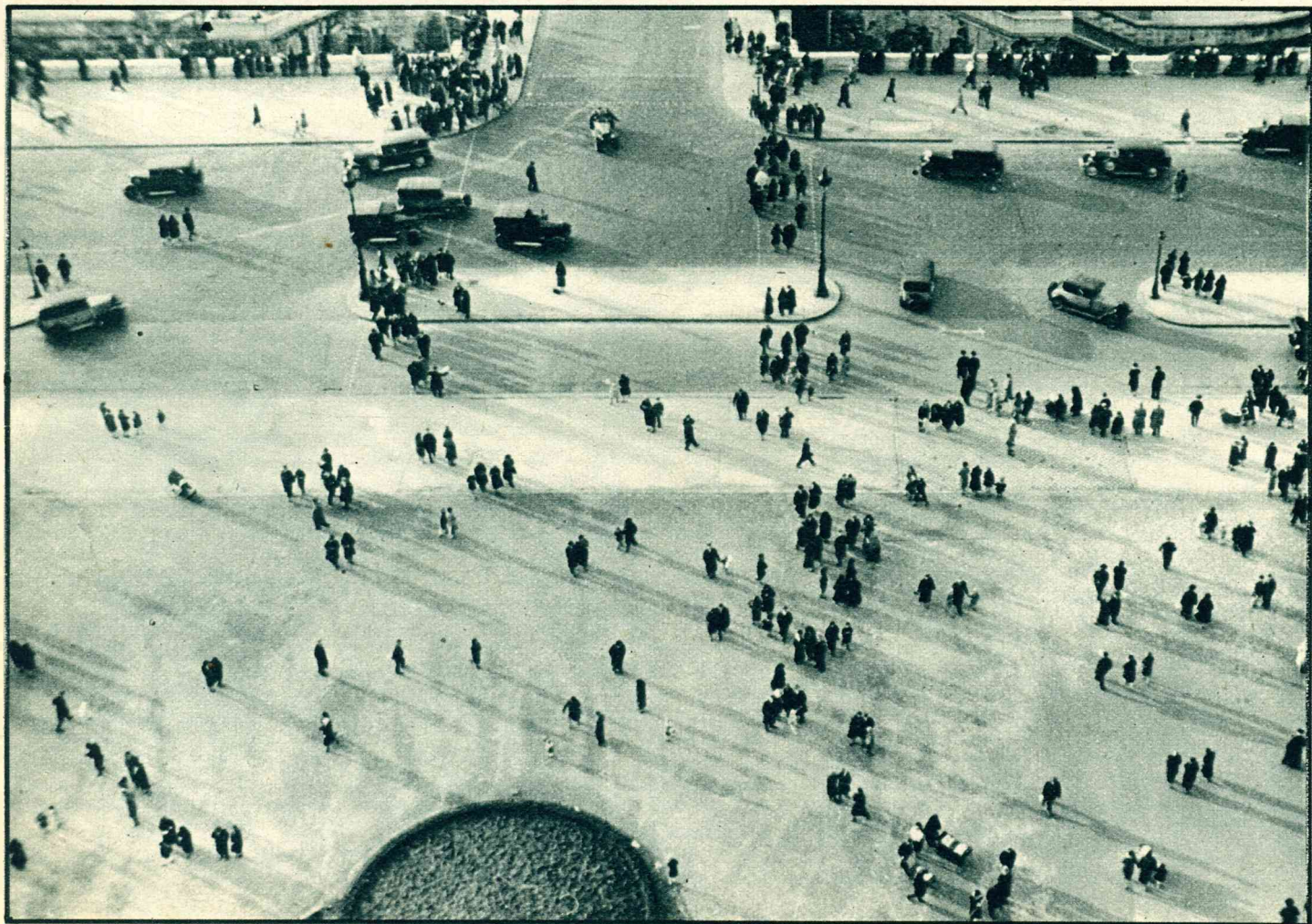
„O, wat originéél! Ik dacht, dat zulke prijswinnaars direct aan 't klagen sloegen, dat het geld hen niets gelukkiger maakte, en dat ze vóór dien tijd veel meer plezier in hun leven hadden! Hé, wat is er te doen? O! Kijk! Daar komen de paarden aan!”

Een gegons van stemmen — paarden en personen werden besproken.

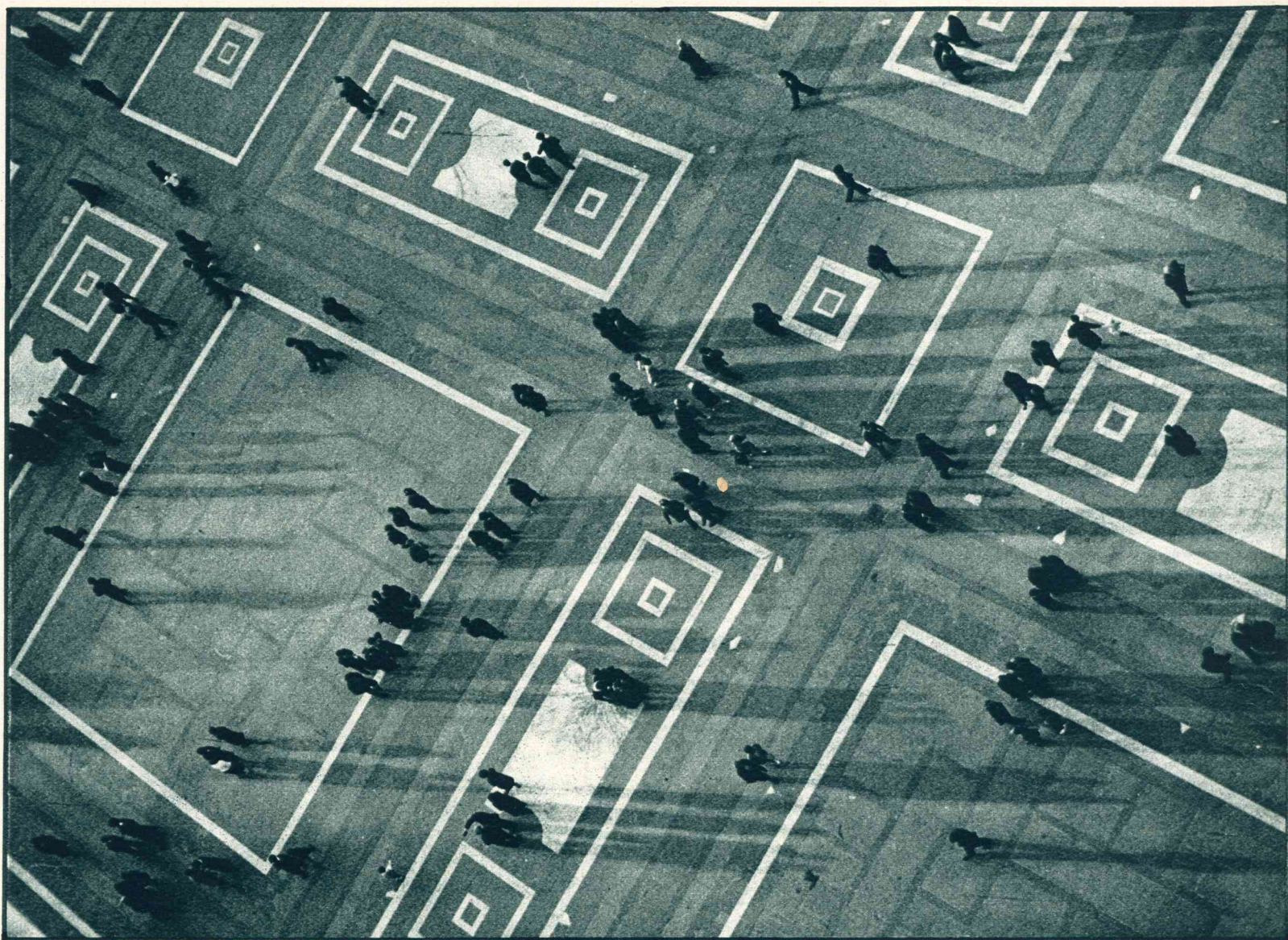
„Ah...” kwam de stem van Minima, die nu den persoon in zicht had gekregen, naar wien zij had uitgezien. Ja, daar was hij. Hij was uit zijn auto gestapt, en stond bij het staketsel, met den kijker in de hand, rond te zien naar haar. Nu had hij haar opgemerkt, geglimlacht, 'n vlug teeken gegeven.

„Excuseert u me even, mevrouw Owen? Ik zie iemand, dien ik beslist efftjes spreken moet.”

„Toch niet vóór de race? Ze starten direct,” zei de majoor, en onmiddellijk volgde 't opgewonden: „daar gaan ze!” dat weergalmde en overgenomen werd door andere groepen en onderging in andere kreten, die als trommelvuur uit

Menschen en schaduwen. — Op de Place de l'Hôtel de Ville te Parijs.

Menschen en schaduwen. — Op het Domplein te Milaan.

de menigte opstegen. „Blijf nu maar liever hier, juffrouw Morris, anders ziet u niets....”

„Daar kan ik niks an doen, nu gaat er wat anders vóór.” Lenig als een eekhoortje glipte het meisje boven van den auto naar de bank, naast mevrouw Owen, en wipte zij toen over het portier heen. „Ik ben zóó terug!”

„Maar....” Er was geen tegenhouden aan!

Zij was tusschen die dichte massa ruggen, wriemelde er zich tusschen door, weg....

„Wat jammer — nu ziét ze ’t niet,” riep Angy uit; haar oogen schitterden door tranen van opwindning heen, terwijl zij keek naar de kronkellijn van vliegende paarden, die geen grond schenen te raken, met alle vier de pooten tegelijk in de lucht schenen te zweven.... Vreemde, halfgekleurde dwergen leken de jockey’s, die zich neerbogen over de nekken.... Een jockey dreef zijn paard een beetje opzij, uit den weg van een ander paard, dat nu won....

Volgde het stijgend rumoer van schreeuwen.... het gebrul uit duizenden monden: „Vijf-April wint!” Snelle veranderingen van cijfers op het bord, en een storm van applaus voor den onverwachten, maar populairen winnaar.

„Groote hemel, mevrouw Owen! Kijkt u toch eens, bij wien uw logée in den auto zit!” riep lady Brooklands, vroeger Pearl Stonor, uit, haar hals rekkend en haar modieuze hoofd heen en weer bewegend, om beter te zien. „Die man met dien groenen auto.... Kijk, hij doet ’t portier weer open, haar mantel zit er tusschen!.... Ongeloofelijk. Maar hij moet het zijn.... Ik ken zijn gezicht veel te goed.... Wat? Is ze bij hem in huis geweest? U bedoelt zeker, dat ze schoonmaakster of zooiets bij hem geweest is, vóór ze bij u kwam? Om te gieren! Nu ze dat geld heeft, stelt ze zich met de andere beroemdheden op één lijn. ’t Is prachtig! Kijk, kijk — daar zit ze in den auto, net of ze er in hoort, met sir Leslie Trentham! Toppunt!”

TWEEËNTWINTIGSTE HOOFDSTUK — EEN KOP THEE.

En toen kwam er ’n eigenaardige gewaarwording in de familie Owen op.

Het kwam in hen alle vier op. Alle aardigheid was weg, zoodra het geluks-kind, Minnie Morris, hen verlaten had. Waar was hun plezier van dien dag bij de wedrennen gebleven?

Die menigte, wier gejoel en geschreeuw zoo amusant was geweest als een tooneelstuk, zoolang Minnie er haar opmerkingen over gemaakt had, was nu een bende; oorverdoovend, oververhit, onwelriekend drong die tegen de blauwe wanden van den auto op, alsof zij van plan was, die te verbreken, weg te vagen. Ook de aanwezigheid van het gezelschap Brooklands gaf mevrouw Owen een gevoel van ongemak en verlegenheid. Zij was ten slotte ook maar een buitenmensch, en zij had meer dan genoeg van die verandering, de stad. De arme ziel snakte naar haar huis, haar koelen, kleurigen tuin, de stilte, die enkel door het ruischen van den wind in de takken verbroken werd, het gemurmur van het riviertje onder de struiken, den verren roep van een koekoek door het dal. „Ik ben een beetje moe, Robert,” zuchtte zij. „Ik krijg hoofdpijn van dat leven.”

„Dat komt van die ellendige hitte, Carry,” bromde de majoor; hij zette zijn hoed af en uitte voor het eerst in dertig jaren de klacht: „Veel te veel zon.” Hij zou er aardig wat voor over hebben, als hij nu kalm een pijp kon rooken op zijn eigen halfdonkere kamer, en straks met zijn hengel naar de rivier kon slenteren! ’t Had daarginds precies genoeg geregend, had hij gehoord. Hij moest eigenlijk op Bringwyn zijn. Daar was werk genoeg, nu hij wat reparaties betalen kon. De lekkage in ’t salon werd hoe langer hoe erger, had hij gehoord.... Hij zou ’t wel eens opknappen — de menschen zouden nog eens tegen Bringwyn opzien! Hij zou blij zijn, als hij hier weg was. ’t Was eigenlijk één groote heksenketel, die Derby; wat een massa vuile kranten, sinaasappelschillen, verscheurde kaartjes, cocosnotendoppen, sigaretten-eindjes, bananenschillen! Wat een lucht van menschen en benzine en apenootjes en wat al niet meer! Natuurlijk wel leuk voor een paar uurtjes, zoo’n beetje rond te loopen met de kinderen en met Minnie. Dat ze nu ook net dien Trentham moest treffen! De majoor hoopte maar, dat ze gauw weer naar haar eigen wagen kwam — zoo’n vroolijk schepseltje — ze hield hen allemaal op dreef....

„Zeg! Die juffrouw Morris van jullie schijnt nogal succes te hebben bij onze tooneel-beroemdheid,” riep lady Brooklands, zich overbuigend van het dak van de Chrysler, en tusschen hoofden door en over schouders heen glurend, om iets te zien van die twee in den auto van Trentham. „Hij zit druk tegen haar te praten! Nu lacht ze; hij schudt zijn hoofd tegen haar. Nu kijkt hij dezen kant op, naar ons. Ze zal toch wel zoo beleefd zijn, om hem hier te brengen en aan ons voor te stellen, Angy?”

„Ik weet niet....”

„O maar, dat moet ze beslist doen! Ik heb hem nog nooit gezien buiten den schouwburg. Jij, Angy?”

„Neen.”

Evangelina voelde een inzinking. Al te gretig hadden haar oogen nieuwe indrukken verzameld. Hoe vermoeiend dit was had zij niet gevoeld, zoolang zij Minnie bij zich had — dat kleine ding, dat méér bezielde dan alleen Angy’s opgewektheid! Nu Minnie weg was, bespeurde Evangelina, dat zij aan de grens was van haar benieuwdheid. Zij snakte er naar, vlug wat schetsen te kunnen neergooien op het postpapier van het Dorchester-hotel. Of nee, daar was ’t haar nog veel te woelig.... Eéns had zij verlangd naar het snelste vliegtuig, om honderden mijlen weg te kunnen komen van hun woonstreek — nu verlangde zij er even vurig naar, tusschen haar schildergerei te zitten op haar eigen rustige, schamele, bekende kamer thuis. Waarom liet Minnie dien vorigen patroon niet schieten, waarom kwam zij niet terug, om haar aangenomen familie te redden van de verveling met de Brooklands?

„Zelfs Ronnie is die Pearl beu!” merkte Ronnie’s zuster op, na een zijdelingschen blik op het gezicht van haar broer.

(Wordt vervolgd)

De onzichtbare man in zijn laboratorium even voor het moment, dat hij, dank zijn uitvinding, aan zijn vervolgers ontkomt.

DE ONZICHTBARE MAN

De onzichtbare man ligt in het hooi te slapen. De boer hoort hem snurken, doch vindt niets. Tenslotte steekt men de schuur in brand, doch voetstappen in de sneeuw toonen aan, dat de onzichtbare man is ontsnapt.

Gedwongen hulp. Wie den onzichtbare niet gehoorzaamde, kon zeker zijn van een vroegtijdig levenseinde.

Het meisje waarop de onzichtbare man verliefd was en dat begrijpelijkwijze haar leven niet met een dergelijk troefachtig geval wilde slijten.

Deze buitengewoon mysterieuze film is in het genre van Dr. Jekyll en Hyde, alleen met dit verschil, dat de jonge geleerde geen middel ontdekt om goed en kwaad in zich te scheiden, maar een procédé heeft samengesteld, waarmee hij zich voor iedereen onzichtbaar kan maken. Dit idee heeft men benut om er een liefdesgeschiedenis in te weven met heel erg veel sensatie, want de onzichtbare man, die niet krijgen kan, wat hij hebben wil, pleegt een legio-aantal aanslagen op alle mogelijke menschen en voorwerpen, treinen inclus, en weet door zijn absolute onzichtbaarheid steeds aan de wrekende hand der Justitie te ontsnappen. Eindelijk verlossen twee welgemikte schoten op het onzichtbare doel de wereld van dit daemoneisch individu. De Universal Film Maatschappij heeft op handige wijze en met zeer groote vaardigheid dit thema uitgewerkt en het archief spannende griezelfilms met een voornaam exemplaar verrijkt.

Ajax verrichtte uitstekend werk door in Velsen met 3—2 van V.S.V. te winnen. Een corner op het V.S.V.-doel: de bal gaat echter achter.

De tweede belangrijke ontmoeting in Afd. I was de strijd tusschen de degradatiecandidaten Haarlem en 't Gooi. Veel wijzer zijn wij hier intusschen niet geworden, want na een doelpuntnrijken wedstrijd werden de punten broederlijk gedeeld. Een resultaat dat voor 't Gooi niet onverdienstelijk was, te meer niet omdat de thuisclub eenige minuten voor tijd nog met 4—2 de leiding had. De strijd om de laatste plaats schijnt dus in de laatste wedstrijden uitgestreden te moeten worden.

A.D.O., dat Zondag met 2—0 van Sparta verloor, is ook nog niet veilig en Weber c.s. zullen nog enkele punten moeten verzamelen, om geheel veilig te zijn. Ook in Schiedam kwam het tot een gelijk spel, n.l. tusschen Z.F.C. en H.D.V.S., nadat het

T.O.G. verliet door de 4—1-zege op B.F.C. wederom de laatste plaats. — Mo ment uit dezen wedstrijd.

SPORT VAN DE WEEK

De talrijke Ajax-supporters, die Zondagmorgen met een ongerust hart naar Velsen waren getogen, zullen welgemoed in de hoofdstad zijn teruggekeerd, aangezien immers hun favorieten met een 3—2-overwinning huiswaarts keerden.

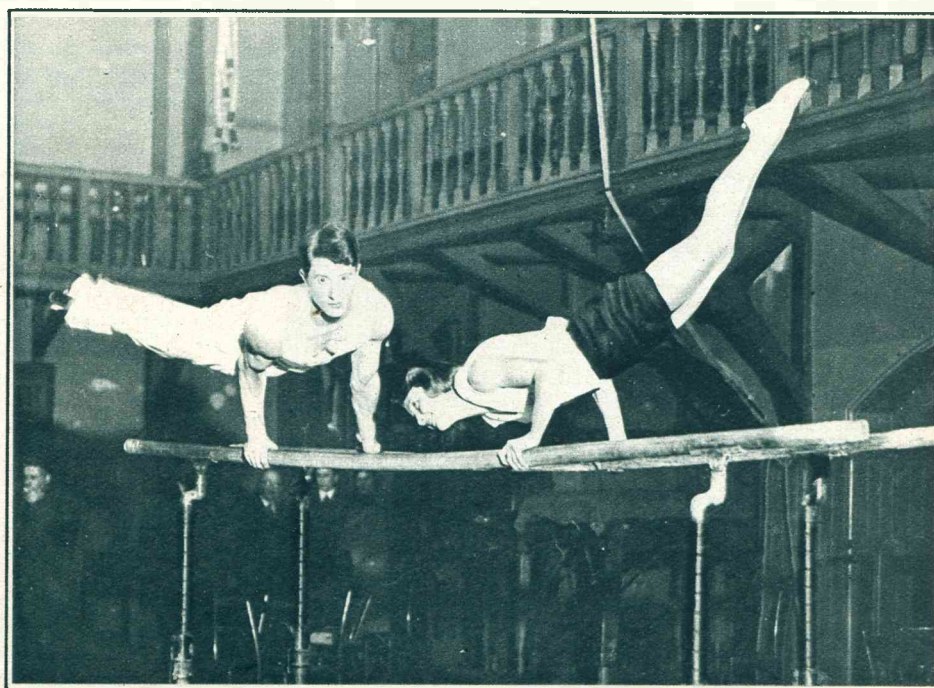
Het was ditmaal echter een dubbeltje op zijn kant en de Ajacieden hebben het dezen keer heusch niet cadeau gekregen. Het was intusschen een faire, goed gespeelde wedstrijd, die van het begin tot het eind rijk aan de noodige spanning was. Nog wacht Ajax 1 punt en het kampioenschap is een feit.

Zaterdagmiddag werd op het Ajaxveld de ontmoeting gespeeld tusschen het Zaterdagmiddagelftal van den Amsterd. Voetbal Bond en den Amsterd. Kantoor Voetbal Bond. Spelmoment voor het A.K.V.B.-doel

er langen tijd naar uit had gezien, dat de Zaankanters het onderspit zouden moeten delven. H.F.C. trof het in Haarlem al heel slecht, doordat Fevenoord in uitstekenden vorm bleek te zijn en mede door slecht voorhoedespel der thuisclub leden de Spanjaardslaanbewoners een groote nederlaag.

Niettegenstaande K.F.C. het tegen R.C.H.

Mej. Wolzak en de heer A. Groen, minnares en winnaar van de in Amsterdam gehouden turnwedstrijden, aan de brug.

K.F.C. kon het in Koog Zandijk tegen R.C.H. niet verder dan tot een gelijk spel brengen. De Haarlemsche doelman onderbreekt een K.F.C.-aanval.

Moment voor den Blauw Wit-korf uit den korfbalwedstrijd tusschen Blauw Wit en D.T.V.

deeling nog wel even voortduren en slechts R.C.H. is o.i. van deze clubs alleen buiten gevaar.

In de 2e klasse A was de nederlaag van Z.V.V. tegen West-Frisia een kluitje uit de pap voor D.W.S., dat er zelf in slaagde de plaatselijke ontmoeting tegen Zeeburgia met 3—1 te winnen. De D.W.S.-papieren zijn hierdoor aanmerkelijk gestegen. Ook voor O.V.V.O. was het een goede dag door de 4—3-zege op Alcmara Victrix, terwijl

Haarlem en 't Gooi deelden in Haarlem broederlijk de punten. Doelman Cohen wordt door Bieshaar in het nauw gebracht.

Door de 3—1-overwinning op Zeeburgia en mede door de nederlaag die Z.V.V. van West-Frisia te incasseeren kreeg, veroverde D.W.S. in de 2e klasse A de leiding. Het 3e doelpunt van D.W.S. wordt gescoord.

slechts tot een gelijk spel wist te brengen, stegen de Koogse papieren in Afd. II aanmerkelijk, doordat D.H.C. er in slaagde H.B.S. een nederlaag toe te brengen. Ook Stormvogels, dat met 3—1 van Excelsior won, heeft een zeer behoorlijke kans.

In de onderste regionen had wederom een groote verschuiving plaats, omdat Xerxes D.F.C. er met 3—2 onder hield, terwijl Hilversum en V.U.C. tegen elkaar gelijk speelden. Het stuivertje-wisselen op de onderste plaatsen zal in deze af-

Keepster v. Gelder in actie tijdens de dames-hockeymatch Hilversum-Rood Wit.

Kinheim en W.F.C. als goede middenmootclubs gelijk speelden.

De uitslagen in de 2e klasse B waren voor de meeste Amsterdamsche vereenigingen minder gunstig. Vooral de nederlaag van Blauw Wit tegen Bloemendaal kwam al heel onverwachts. Van de Bloemendalers, die Blauw Wit nu in de competitie 3 van de 4 punten afsnoepten, intusschen een kranige prestatie. Velox was met deze nederlaag bijzonder gebaat en zelfs slaagden de Utrechtenaren er in een groote overwinning op Hercules te behalen.

Spartaan en V.V.A. verloren beide resp. van D.O.S. en E.D.O. en alleen de goede overwinning van T.O.G. op B.F.C. was het eenigste Amsterdamsche lichtpuntje in deze afdeeling. Door deze overwinning is V.V.A. wederom op de laatste plaats beland.

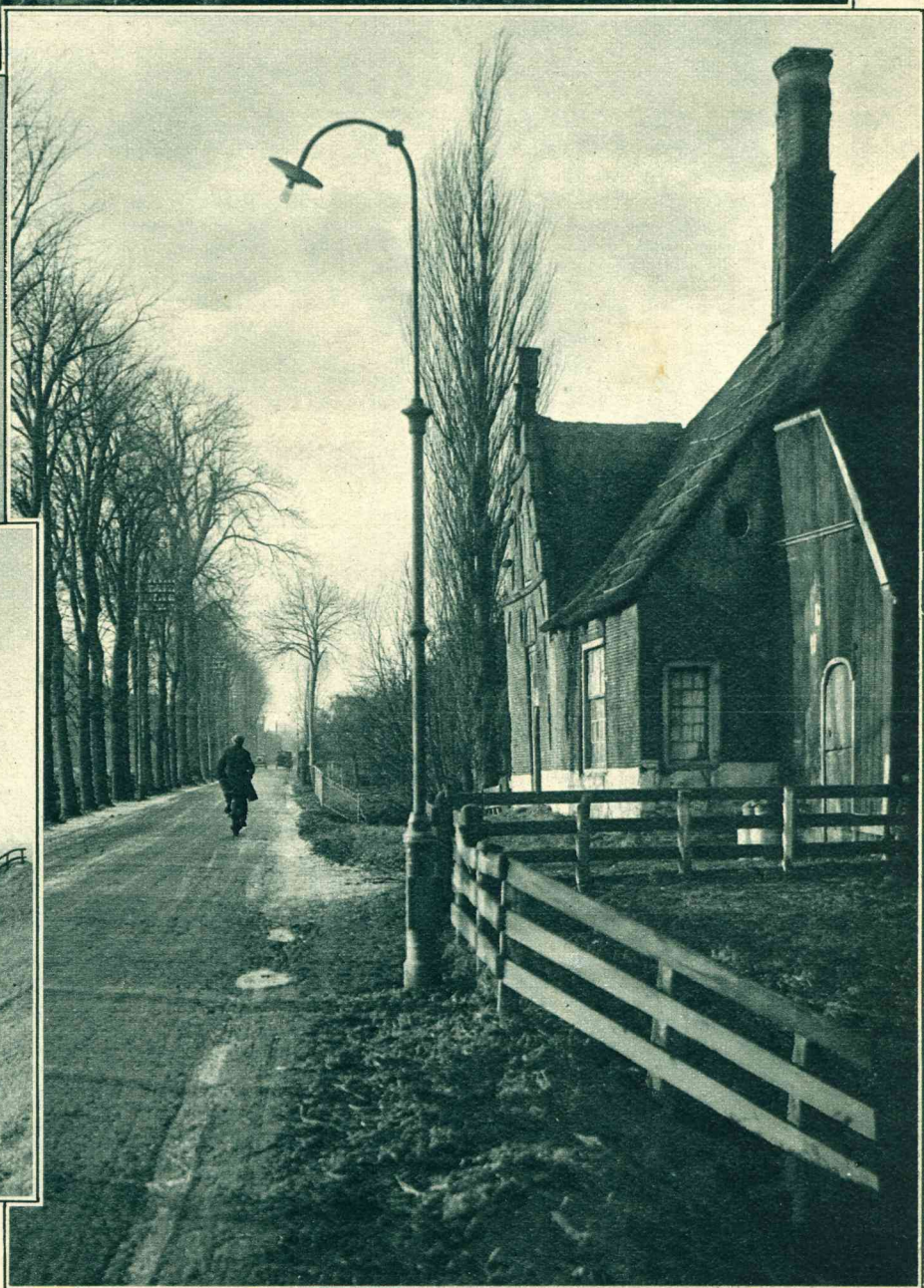

Dorpsgezicht te
Lutjebroek.

FOTO'S UIT ONS GEBIED

De vuurtoren van Andijk.

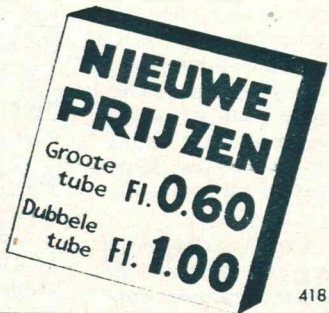
Winter in de Streek (Westerblokker).

WAARSCHUWING: Om Uw mooie tanden te behouden moet ge tandfilm bestrijden!

Het grootste gevaar van tandfilm schuilt in tandbederf. In tandfilm bevinden zich bacteriën, die een scherp zuur afscheiden. Dit zuur tast het glazuur der tanden aan. Het dringt steeds dieper en dieper door. Tenslotte wordt de zenuw bereikt en het wortelkanaal geïnfecteerd.

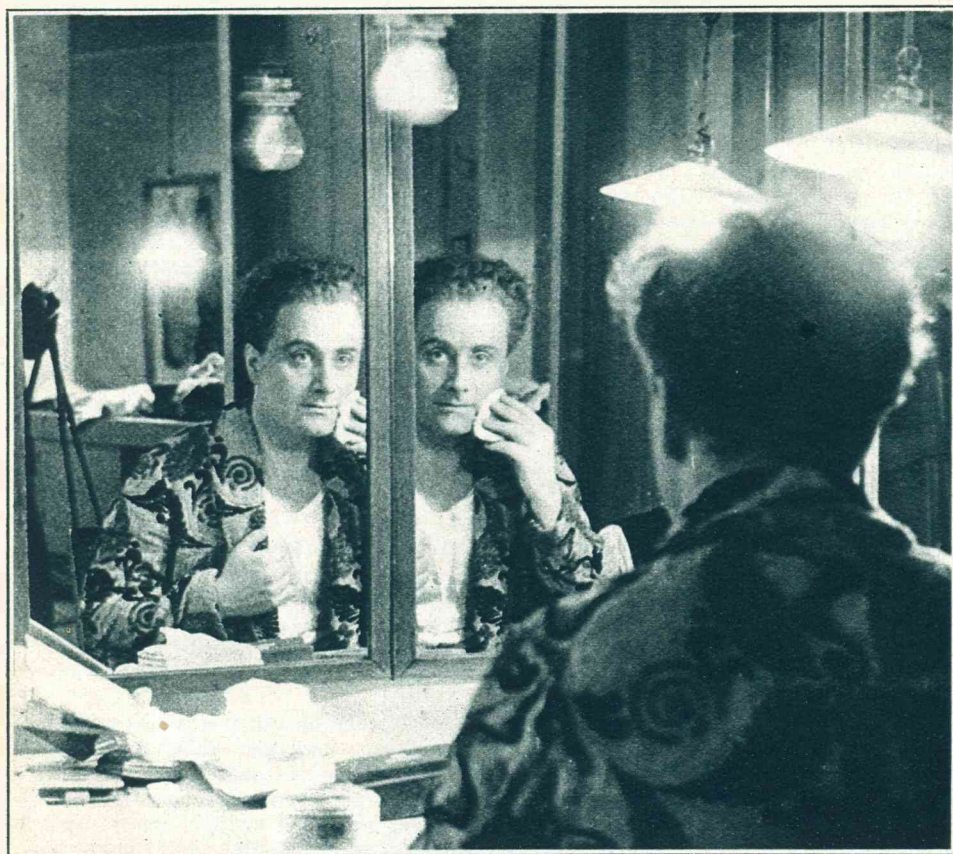
Om de tanden schoon en vrij van tandfilm te houden moet men Pepsodent gebruiken. Het bevat

4185

Abonneert U op
DE STAD
AMSTERDAM

Mijnhardt's
zenuwtabletten 75ct
laxeertabletten 60ct
hoofdpijntabletten 60ct
Bij Apoth. en Drogisten

Een zeer geslaagde opname tijdens het schminken in zijn kleedkamer in den Stadsschouwburg van den bekenden toneel- en filmacteur Hermann Thimig, die de hoofdrol vervulde in Goldoni's „De knecht van twee heeren”, welk stuk door Reinhardt werd geregisseerd.

VORMT UW HAAR

MET DE „IDEAAL” WATERGOLFKAP

UITERST EENVOUDIGE ZELF-BEDIENING BIJ U THUIS

De kapper met allen last, zooals HAARUITVAL, BRANDEN, WACHTEN, enz., enz., aan den kant. Geen verdere kosten. Na een kwartier gebruik reeds gunstig resultaat. Met deze aanbieding betaalt U slechts den halven prijs, zijnde f 1.30. Het Nieuwste. Geen electriciteit. De „Ideaal” Watergolfkap overtreft alles en heeft een veerenden patent-golfverdeeler. Dankbetuigingen rollen binnen. Verzending naar alle werelddelen. Hollandsch fabrikaat, 1 jaar schriftelijke garantie. Geschikt voor lang of kort haar en onverschillig welke scheiding. Komt de „Ideaal” Watergolfkap zelf halen of verzoekt toezending onder rembours. Absoluut geen knellen op het hoofd. Bestel nu en Uw recomandatie is onze Reclame. Vooruitbetalingen worden franco thuis bezorgd. Maakt gebruik van deze waarde-coupon en zend deze op aan

DE GROOT'S EXPORT
MELKPAD 17 ROTTERDAM

WINKELPRIJS / 2.60

f 1.30

WAARDE-COUPON à f 1.30

Ondergeteekende verzoekt directe toezending van „Ideaal” Watergolfkap à f 1.30 met uitvoerige Hollandache Gebruiksaanwijzing en schriftelijk garantiebewijs. (Plus portokosten).

Naam:

Adres:

Woonplaats: Duidelijk invullen s.v.p.

HIER is Uw waarborg!

Hier zijn de drie waarborgen voor de echte Aspirin: het Bayer-kruis op elk tablet, de oranje band om de verpakking, het oranje zakje van de 2-stuks verpakking. Het zijn de drie waarborgen om zeker van pijn bevrijd te worden, zonder schade aan hart, maag en nieren.

ACHTER DE COULISSEN

Jules Bledsoe, de beroemde negerzanger, vervulde als gast de rol van Amonasro in de „Aida”-opvoering door de Italiaansche Opera.

VROUWENLEVEN

'N KLEUTERPRAATJE

Onze kleintjes moeten elken dag groente eten, liefst bladgroente. Deze is in den winter vrij duur en we zijn dus wel verplicht eenige dagen per week kool, raap e.d. op tafel te brengen.

Worteltjes kan men gerust vervangen door groote penen, die in plakjes gesneden, gekookt en met wat suiker, boter en 'n aardappeltje tot puree verwerkt, een smakelijk, voedzaam en goedkoop gerecht vormen.

In 't tweede halfjaar krijgen de meeste babies een papje van bouillon met griesmeel of maizena. In plaats van dezen bouillon van vleesch te trekken, kan men gerust zijn toevlucht nemen tot bouillonblokjes.

Een ander smakelijk en geliefd gerecht bereiden we van bruine- of witte-boonenpuree met appelmoes.

Papjes kan men, om eenige variatie in het menu te brengen, vermengen met sinaasappelsap, besen- of mandarijnesap, waarna ze steeds met kraagte verorberd worden.

De voedsellijst van 'n gezonden baby van negen tot twaalf maanden ziet er als volgt uit:

's Morgens acht uur: bordje broodpap (met half melk half water); naar verkiezing met vruchtensap.

Twaalf uur: hoofdmaaltijd, bestaande uit: groentepuree, vruchtensap of compôte;

Vier uur: beschuit, banaan of iets dergelijks. Slappe thee of water.

Halfzeven: bouillonsap of/en groentepuree. Nimmer mag de kleine meer dan 'n halven liter melk drinken per dag. De groote plaats door de vloeistof in de maag ingenomen, geeft geen evenredig groote voedingswaarde. Melk bestaat n.l. voor meer dan zeventig procent uit water.

Het verdient geen aanbeveling den kleinen tusschentijds versnaperingen, zooals koekjes of chocola, te geven. Zelfs een kind dat slecht eet, moet zich geheel aan de vaste voedseltijden houden. Alleen wanneer men steeds hieraan vasthoudt,

kan men constateeren, waarin het gebrek aan eetlust schuilt. Het gebeurt immers zoo vaak, dat een kindje 's avonds weinig of niets eet en de moeder klaagt, terwijl bij controle blijkt dat de kleuter om vier uur een banaan heeft gegeten, in de keuken van 't meisje een krentenbroodje kreeg, een restantje pudding opmaakte en bovendien nog eenige koekjes, enz. op heeft.

Frissche lucht wekt in de eerste plaats eetlust op en daarom is 't noodzakelijk dat kinderen zelfs bij slecht weer daarvan „genieten”. Men behoeft daarom nog niet met hen door de modder te gaan baggeren; het is al voldoende wanneer men hen, net zoo goed ingepakt alsof ze werkelijk op straat gaan, in een kamer met open ramen laat spelen of slapen.

Er zijn wel kinderartsen, die aanbevelen om babies bij elke weersgesteldheid, behalve natuurlijk op heel barre dagen, in een wagentje buiten te zetten en ik geloof niet dat deze kleuters vaker ziek of verkouden zijn dan andere minder Spartaans opgevoede zuigelingen! O. W.

KINDERKLEEDING

De eenvoudige jurkjes, welke voor kinderkleding steeds gewild zijn en ook wel steeds gewild zullen blijven, behoeven nog lang niet alle op elkaar te gelijken. Als uitgangspunt neemt men wel steeds 'n losse babyjurk of 'n modelletje met ceintuur, maar zoowel in het eene als in het andere genre valt er nog heel wat variatie te bedenken.

De hierbij afgebeelde vier kinderjurkjes bijv. zijn alle zonder pretentie en van groote verscheidenheid. Ze zijn alle vier met de uiterste zorg ontworpen en afgewerkt, zonder een indruk te geven van al te veel versierselen, gelukkig, want een teveel aan garnering is bij kinderkleding nog meer uit den boze dan bij die der volwassenen.

Daar is vooreerst een tafzijden feestjurkje voor 'n meisje van 4 à 5 jaar, dat als eenige garnering op 't losse modelletje bouillonné's heeft — schuingeknipte, ingehaalde biezen — onder langs, om het schouderstuk en om de polsjes.

Bovenwijdte 62 c.M.

Men heeft voor deze jurk 1.80 M. zijde nodig van 1 M. breedte.

Het tweede modelletje van fluweel is gedacht voor meisjes van ongeveer 6 jaar. De lange mouwen van deze jurk zijn aangeknipt aan het schouderstuk, dat van voren in 'n punt uitloopt. Kraagje en manchetten zijn van Schotsche tafzijde, terwijl de jurk, die 'n bovenwijdte heeft van 66 c.M., verder nog versierd is met 'n paar knoopjes en 'n jabot van lichte crêpe de chine.

614. Tafzijden jurkje voor meisjes van 4 à 5 jaar met garnering van bouillonné's.

615. Fluweelen jurk voor meisjes van 6 jaar met aangeknipte mouwen, puntig schouderstuk en garnering van Schotsche zijde en 'n kleinen jabot van crêpe de chine.

616. Wollen crêpe jurkje voor meisjes van 4 à 5 jaar met uitgeschulpte korte taille en geschulpt kraagje en manchetten.

617. Crêpe de chine jurk voor meisjes van ongeveer 12 jaar met 'n paar plooiën in het rokje. Het lijfje, dat met knopen en knoopsgaten wordt gesloten, heeft 'n kraag van Schotsche tafzijde.

Benodigd: 2.25 M. fluweel van 90 c.M. breedte.

Het kinderjurkje van wollen crêpe is bestemd voor kleintjes van 4 à 5 jaar. Het heeft 'n korte uitgeschulpte taille, waar het rokje ruim is aangezet. Ook kraagje en manchetten zijn geschulpt.

De bovenwijdte van de jurk bedraagt 62 c.M. Men heeft ervoor nodig 1.75 M. stof van 1 M. breedte.

Ons vierde model van crêpe de chine is bestemd voor meisjes van ongeveer 12 jaar. De jurk is, daar ze voor 'n grootter meisje is bestemd, meer aansluitend en met 'n apart aangezet rokje, dat 3 plooiën heeft opzij. Het lijfje, opzij sluitend met 'n geschulpten overslag, knopen en knoopsgaten, heeft 'n kraag met strik van Schotsche zijde.

De bovenwijdte van deze jurk bedraagt 76 c.M. Men heeft er 2.50 M. stof voor nodig van 1 M. breedte.

PAULA DEROSE.

Van alle in deze rubriek afgebeelde kostuums, die ontleend zijn aan het mode-album „Winterweelde”, zijn patronen verkrijgbaar tegen den prijs van 35 ct. voor mantels en japonnen en van 20 cents voor rokken, blouses, kleine avondjassjes en kinderkleding. — Bij bestelling vooral opgeven de gewenschte maat: 42, 44, 46 of 48. Voor blouses zijn alleen voorradig de maten 40, 42, 44 en 46.

NUTTIGE WENKEN

Geëmailleerde badkuipen moeten steeds na gebruik worden gereinigd, daar er anders in streken, waar het water hard is, licht vlekken ontstaan door het klonten van zeep. Men kan deze vlekken verwijderen met wat zout en anders met geest van zout.

In plaats van haardroogpoeder, dat, zooals men weet, 't haar zonder water weer wat droger en voller maakt, kan men ook wat talkpoeder gebruiken. Na 't inwrijven goed uitborstelen, om een grauwe vale tint te voorkomen.

Linoleum, dat goed is gelegd, blijft vlak en loopt niet uit. Voor we het linoleum leggen, moet de houten vloer eerst gelijk gemaakt worden (bijschaven) en viltpapier hierop geplakt worden. De beste methode, die veel duurzamer is dan de gebruikelijke, is om het linoleum op het viltpapier vast te laten plakken, waarvoor speciale lijm in den handel is. De naden en randen worden eveneens hiermee behandeld om te voorkomen dat er water onder het linoleum kan dringen.

Het onderhoud geschiedt als volgt: Ongeveer zesmaal per jaar in de was zetten. Heel dun en goed uitwrijven. Verder alleen afstoffen en zoo nodig met water of zeepsop opnemen. Echter geen groene zeep of soda hiervoor gebruiken, maar 'n Sunlight-sopje of iets dergelijks.

EEN AARDIG GARNITUUR

Voor de veldmuts nemen we twee reepen zwart fluweel met een reep wit fluweel of chiffon in 't midden.

De hoofdwijdte wordt gemeten en voor stevigte wordt een reepje gaas op hoofdwijdte van binnen tegen den rand genaaid.

De binnenkant van het mutsje is gevoerd. Het kapje is ongeveer twintig c.M. hoog en, zooals u op fig. A ziet, eenvoudig van maaksel. De naad komt achter.

De baantjes worden op een reep papier geregen, 1 c.M. van elkaar. Onderaan komt een zwarte baan, dan een witte, en bovenaan weer een zwarte. Het open randje wordt gewerkt zooals fig A aangeeft. Vervolgens wordt het kapje achter en boven dichtgenaaid. Het gazen randje wordt ingezet en het kapje wordt gevoerd. Langs den bovennaad wordt een smal randje van bont genaaid. Wit bont is wel het aardigste.

De voorste punt wordt naar beneden geslagen en vast gezet. Het kapje dragen we voorover schuin getrokken over het rechteroog. De shawl is smal in 't midden, en naar de einden breeder. Onderaan krijgt u de open randbewerking, met de witte baan in 't midden. Een randje bont, 't zelfde als voor het mutsje, wordt onderaan gezet.

De shawl is aan beide kanten hetzelfde. Het alleraardigste mofje bestaat uit twee handwarmers van zwart fluweel, ruim aangezet aan een smallen band van wit fluweel. Iedere handwarmer bestaat uit een rechten reep van zwart fluweel, een rechten reep voering en 'n rechten reep watten. De deelen worden op elkaar gelegd met de watten er tusschen. De voering en het fluweel maken we met een inslag naar binnen toe. De reepen worden genaaid en rond dicht gestikt.

Met veel ruimte komen deze handwarmers nu aan een smallen middenband van wit fluweel, welke ook rond doorloopt. Over de naden komt een zelfde steek voor afwerking als gebruikt voor het mutsje en de shawl.

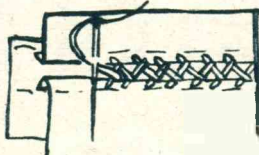
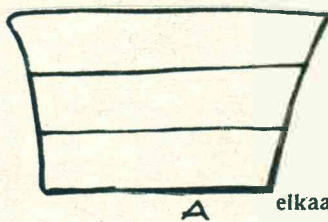
Wilt u meer een sportief geheel, dan maakt u het garnituur van geruite stof. Mutsje, shawl en mofje zetten we dan af met wollen franje in een afstekende kleur.
D. D. L.

EEN GEHAAKT VLOERKLEEDJE

Het hierbij afgebeelde vloerkleedje is 96 c.M. breed en 66 c.M. lang. Het is, op 'n stevigen gebreiden ondergrond, gehaakt van Everlasting-katoen. Dus is het onverschietbaar, goed waschbaar en zeer sterk, waardoor het uitermate geschikt is voor slaapkamers, kinderkamers, ziekenkamers e.a.

Men kan voor het haakwerk gewone Everlasting-katoen nemen, ofwel Everlasting met zijden draad waardoor 't kleedje nóg mooier wordt.

Voor den ondergrond heeft men noodig: 4 knotten ongebleekt breikatoen no. 6. Men zet 118 st. op en breit, met aluminiumnaalden no. 2½, aldoor rechts, in het geheel 216 ribbels, dus 432 toeren. In elke ribbel werkt men nu telkens:

1 vasten st., 3 losse st., zoodat in elken st. 1 vaste st. komt. Men haakt in heenen weergaande toeren, en zorgt ervoor, dat alle toeren even ver uit elkaar komen door, wanneer men in de heengaande toeren de bovenste lus van de steken opneemt, de onderste lus daarvan op te nemen in de teruggaande toeren, wanneer het werk dus onderst boven ligt.

Bij het beginnen met 'n nieuwe kleur haakt men den 1sten vasten st. van elken toer in denzelfden st., waarin men met de vorige kleur heeft opgehouden. Ter voorkoming van vergissingen zal ik daarom bij de beschrijving niet het aantal st. opgeven van elke kleur, maar het aantal lusjes van 3 losse st.

Wat betreft de benodigde hoeveelheid breikatoen — ik zal precies in grammen opgeven hoeveel ik van elke kleur voor dit kleedje heb gebruikt, zoodat men kan nagaan of eventuele resten nog mede voor dit haakwerk kunnen dienen.

Men heeft dan noodig: zwart 225 gram — blauw (z.g. „bleu”) 85 gram — hel groen 140 gram — donker beige 60 gram — licht beige 55 gram — licht grijs 60 gram — steenrood 80 gram — goudgeel 90 gram — zacht zalmkleur 50 gram.

De onderste en de bovenste ribbel van den gebreiden ondergrond heb ik, evenals den 1sten en den laatsten st. van elken toer, onbewerkt gelaten voor 'n omslagje.

Men begint met den zwarten rand, die aan boven- en onderkant 23 toeren hoog is en aan weerszijden 6 lusjes breed. Dan volgt 1 blok donker beige, 19 lusjes breed en 48 toeren hoog. Daarnaast groen. Men begint met 16 lusjes, waarvan men 48 toeren haakt. Dan springt men in en haakt nog 80 toeren met 10 lusjes, waarna men weer uitspringt naar den zijkant en nog 24 toeren groen haakt met 22 lusjes. Boven beige en groen haakt men met steenrood 16 toeren van 25 lusjes. Dan springt men in en haakt 64 toeren van 12 lusjes. Tusschen het zwart van den rand en het rood in haakt men, met goudgeel, toeren van 12 lusjes

tot aan den breeden zwarten rand toe — in het geheel 104 toeren.

Nu begint men weer aan den onderkant boven den zwarten rand. Naast het groen haakt men, met licht beige, 32 toeren van 17 lusjes en naast het groen nog 32 toeren van 6 lusjes. Naast licht beige haakt men met blauw 16 toeren van 39 lusjes: dan, naast het beige, nog 16 toeren van 16 lusjes. Vervolgens springt men in naar den rand toe en haakt nog 32 toeren van 6 lusjes. Tusschen het blauw en den zwarten rand in haakt men dan, met goudgeel, 104 toeren van 12 lusjes.

In het midden boven licht beige en blauw haakt men nu, met lichtgrijs, 16 toeren van 22 lusjes. Dan, aan weerskanten boven deze toeren, 16 toeren van 6 lusjes. Daarboven weer naar den rand toe uitspringend, 8 toeren van 12 lusjes, 24 toeren van 6 lusjes; vervolgens weer inspringen, 8 toeren van 12 en 16 toeren van 6 lusjes. Heeft men beide kanten zoo ver met grijs, dan worden ze weer vereenigd door 16 toeren van 22 lusjes, eveneens met grijs. De ruimte in het midden vult men op met zalmkleur. Precies in het midden haakt men 'n blokje zwart van 8 toeren hoog en 8 lusjes breed.

Men begint nu weer links aan den onderkant, boven 't blauw, en haakt, tusschen blauw en geel, met groen: 24 toeren van 22 lusjes, 80 toeren met 10 lusjes aan den kant van het blauw en nog 48 toeren van 16 lusjes, uitspringend naar den rand toe.

Tusschen groen en goudgeel in haakt men met steenrood 64 toeren van 12 lusjes en dan nog 16 toeren van 25 lusjes, uitspringend naar den rand toe. De ruimte tusschen groen en zwart in den linker bovenhoek vult men met donker beige: 19 lusjes breed en 48 toeren hoog.

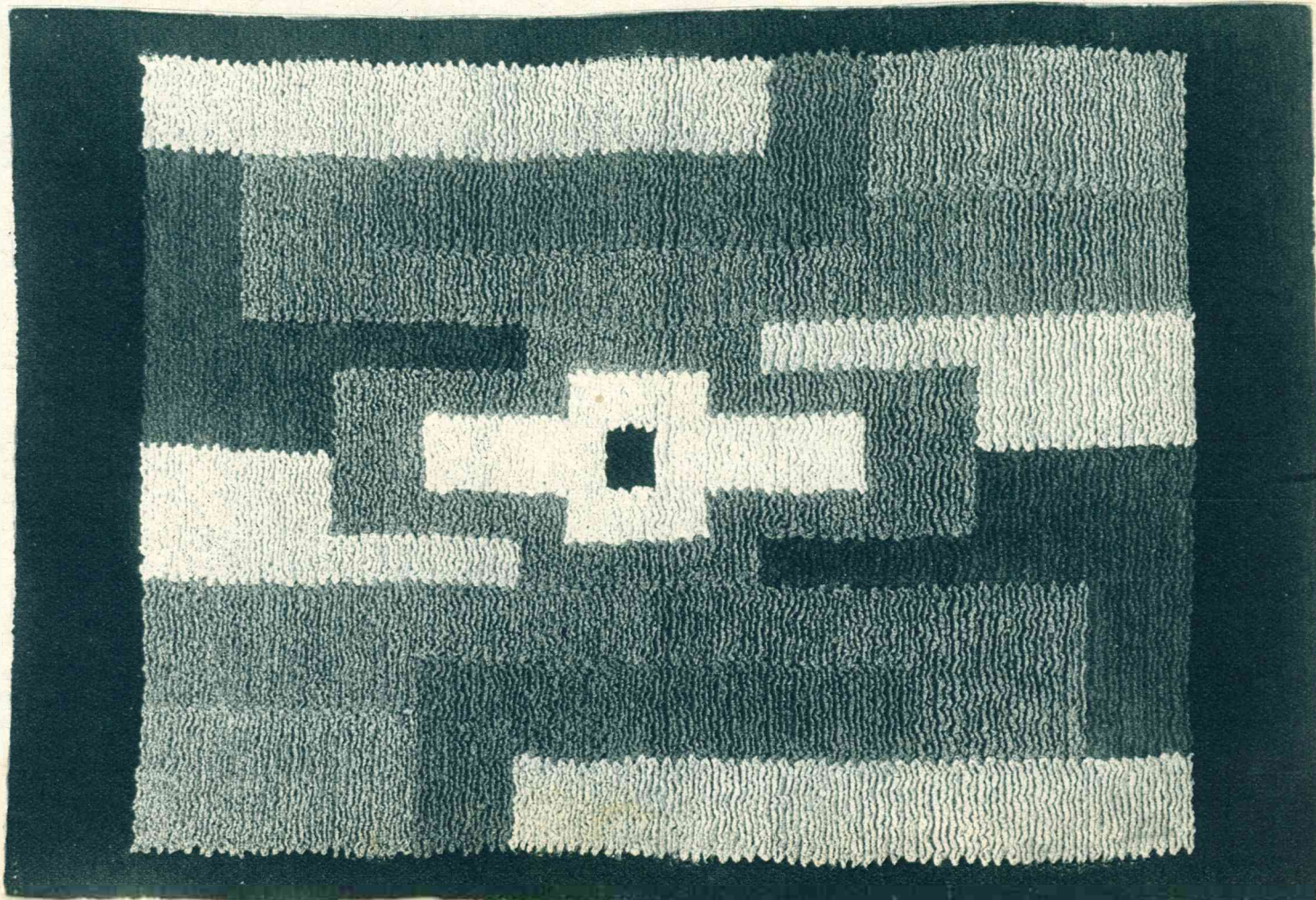
Aan den bovenkant rechts haakt men nu nog, tusschen groen en grijs in, met blauw: 32 toeren van 6 lusjes, 16 toeren van 16 lusjes en 16 toeren van 39 lusjes.

Tusschen groen en grijs aan den anderen kant haakt men, met licht beige: 32 toeren van 6 lusjes en dan nog 32 toeren van 17 lusjes.

Het haakwerk is dan klaar. Men haalt nu alle draden naar den onderkant en knoopt ze daar aan elkaar of werkt ze af op een andere wijze.

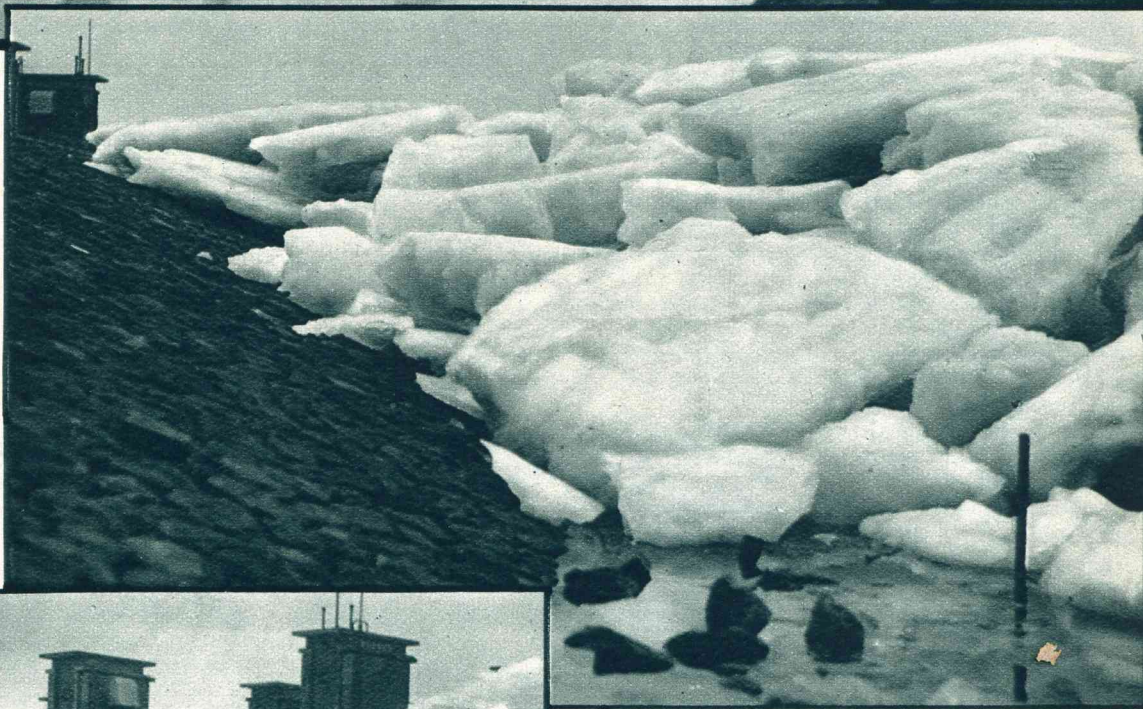
Voor de afwerking van het kleedje verdient het aanbeveling, de hoeken te voorzien van 'n eindje loodband ter voorkoming van omkrullen. Het kleedje wordt dan gevoerd met de een of andere sterke voering, welke niet mag doorloopen in de wasch. Men naait het kleedje dan, hier en daar, nog even door op de voering om het in 't goede model te houden.

THÉRÈSE.

DE NOORDPOOL IN NEDERLAND

Hij is bijzonder taai dit jaar. Een leek op dit gebied, die zich nog flauw herinnert, dat hij op het eind van het vorig jaar zijn schaatsen voor den dag kon halen en iederen dag berichten las over schaatswedstrijden en over den beroemden Frieschen Elfsteden-Tocht, zag weken later, toen alle ijsbanen weer gewoon water waren geworden, tot zijn verbazing echte ijs-foto's. Ijsfoto's uit eigen land, niet uit Siberië, Zwitserland of de Zuidpool. Hij zag en las, dat Urk nog geïsoleerd was, dat er nog druk gewerkt werd met ijsvletten, en dat de ijsbrekers nog volop werk hadden; dat de ijsbrekers zelfs meter voor meter door het bevroren water zwoegden, terwijl naast de boot de fietsers kalm over het ijs reden! De vroegere Zuiderzee was dan wel een gewoon meer geworden, een meer, dat zijn eigen baas niet meer was, maar

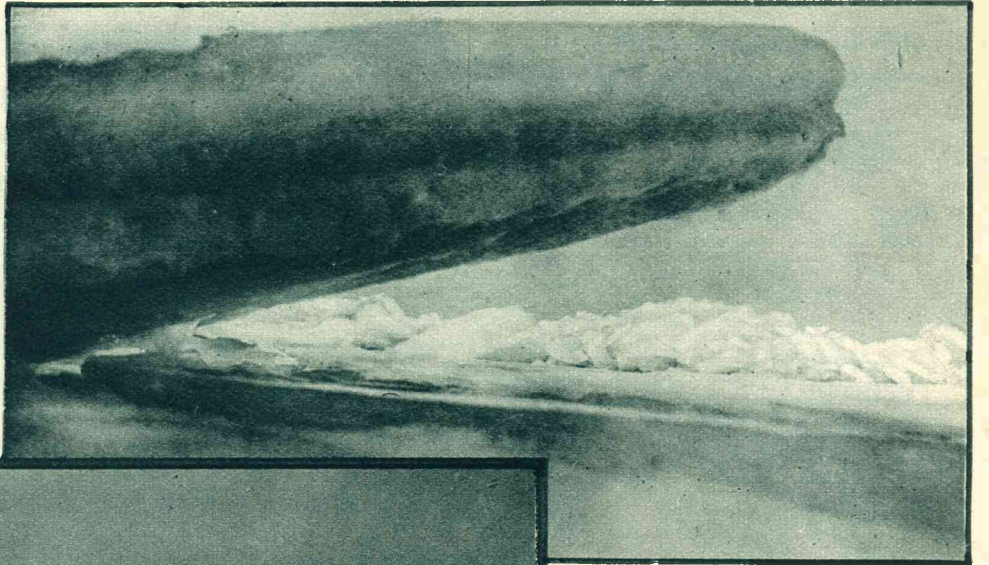
De verwarde, logge ijsmassa die door den Zuidwester storm naar het Noorden werd gedreven en tegen den dijk werd gestuwd.

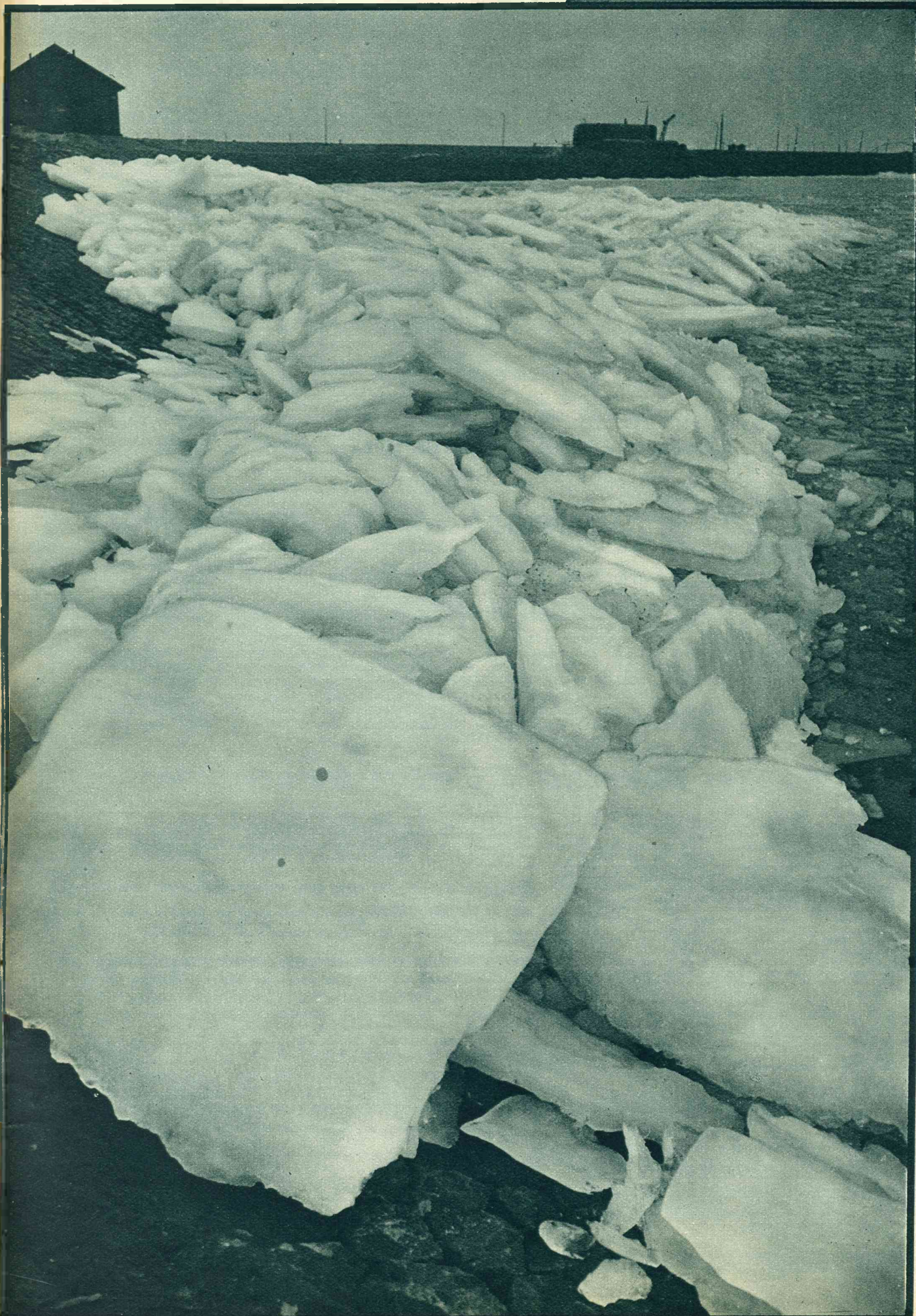
in deze weken is het weer een kwaje rakker gebleken, waarmee wij rekening moeten houden, al hebben wij 'm dan netjes met dijken en sluizen en zoo ingesloten. Het ijs was zoo taai dit jaar.

Het IJsselmeer was bevroren; we konden schaatsen naar Marken, iemand liep zelfs van Stavoren naar Enkhuizen, de booten konden er niet doorheen komen; het ging dooien, het water werd weer water, maar het IJsselmeer bleef dicht. De dooi hield aan, er kwam weer 'n beetje ruimte, de veerdienst Stavoren-Enkhuizen kon hervat worden. Toen kwam de Zuidwester; het ijs werd opgestuwd naar het Noorden, maar de oude uitweg naar het open water, naar de Noordzee, was afgesloten. Het ijs kon niet weg, en op den Afsluitdijk kon men Poolgezichten bewonderen. Alles werd door den storm uit het Zuidwesten opgedreven

naar den dijk, waar deze bij Kornwerderzand een flauwe bocht naar het Zuiden maakt. Het gevolg is, dat men daar, na wekenlangen dooi, nog een uitgestrekt ijsveld kan zien, met hier en daar een bergje van op elkaar geschoven schotsen, als molschoopen in een weiland. Verder naar het Westen ziet men de scheiding van ijs en water, van Noordwest schuins loopend naar Zuidoost. Eerst wiegelen de schotsen en schotsjes nog mee met den korten, fellen golfslag, maar enkele meters verder reeds is het meer verward tot een groot ijsveld. Bij de sluizen van Kornwerderzand wordt het grootscher en imposanter. De storm heeft hier de schotsen naar het Noordoosten gezwiept, tot ze niet meer verder konden; de breede, machtige dijk hield ze tegen. Maar de storm geeft het zoo gauw niet op; de schotsen werden over en op elkaar geschoven, met het gevolg, dat er kleine ijsbergen ontstonden en de Zuidelijke helling van den dijk geplaveid werd met groote, witte, platte steenen, een dijkverster-

Pool-foto's die op den Afsluitdijk gemaakt werden.

king van ijsschotsen, waarop men echter niet bijster gesteld is en die men dan ook kalm zal laten verdwijnen als de dooi ze langzaam weer tot water zal druppelen.

Intusschen geniet men daar op de smalle strook tusschen Holland en Friesland een indrukwekkend schouwspel. Tot halverwege de dijkhelling bleven de schotsen dagenlang liggen; aan den voet van den dijk liggen de zware, dikke stukken ijs op fantastische wijze op elkaar gestapeld. Een sterke hand heeft ze daar neergekwakt, over groote afstanden steeds maar opgedreven en opgestuwd, tot ze niet verder konden; de groote blokken werden opgetild en over elkaar geschoven en tot kleine bergen omhoog gedrongen, en nu heeft daar de natuur gratis een miniatuur Poollandschap te bewonderen gegeven, voor wie althans zich de moeite en kosten van een reis naar den dijk getroost. Met 'n beetje fantasie voelt men zich daar een onverschrokken pionier en Poolreiziger, die acht minuten noodig heeft om één meter over het ijs te loopen. Het is een zeer ongewone sport om op handen en voeten over de schotsen te klauteren, zeven keer uit te glijden om één stap te doen, en dan behoedzaam uit te kijken, waar men het volgende oogenblik zijn voet zal planten. Want ijs is glad, maar die op elkaar gestuwde schotsen van het IJsselmeer schijnen wel gladder dan ander ijs te zijn, te oordeelen naar de krampachtige en niet zeer elegante wijze van loopen en kruipen, waarop af en toe iemand een expeditie in de Nederlandsche Noordpool onderneemt; het is gladder dan glad, het toppunt van gladheid, de gladheid zelf.

Intusschen drupt langzaam, maar regelmatig, het water van de schotsen. De winterkoning is dus dezen keer bijzonder taai en houdt de ingedijkte Zuiderzee lang vast, maar hij zal toch moeten wijken; de ijsdam bij den dijk is niet zoo grootsch en zoo sterk, of hij zal langzaam, druppel voor druppel, tam en machteloos weer in het water verdwijnen.

De ijsdam bij Kornwerderzand.

VERZUIM DE GAVE NIET, DIE IN U IS.

Zult gij blijven staan, waar gij staat:

Dat behoeft gij niet. De weg vooruit naar omhoog ligt open voor iedereen, die gezonde hersenen heeft en voldoende ambitie. En wat gij sinds lang gevoeldt, dat tot nog toe aan uw ontwikkeling ontbrak, dat kunt gij zonder groote kosten ruimschoots putten uit den PER POST gegeven zeer specialen Cursus van DALMEIJER'S EFFICIENCY INSTITUUT te Amsterdam.

Dat moogt gij ook niet. Want in elk mensch leeft de drang naar omhoog, en niet toegeven aan dien drang is verkrachting van de natuur. Dat moogt gij ook om deze reden niet: de roeping van elken mensch is te wassen, toe te nemen, dien wasdom te bevorderen met elk geoorloofd middel, zooveel als in zijn vermogen is. Die niet streeft naar hooger in de jaren van zijn groei, is een slecht mensch, een, die zijn roeping niet verstaat.

Langs revolutionairen weg, of met ongeoorloofde middelen de knellende banden trachten te verbreken, is uit den boze: langs den weg der geestelijke en verstandelijke ontwikkeling zoeken vrij te komen van dienstbaarheid, en in de eerste plaats van dienstbaarheid aan afbrekende hartstochten, verkeerde gewoonten en minderwaardige neigingen, en zich op te werken tot een vrij en onafhankelijk bestaan, is de weg van den vooruitstrevenden mensch. Wie zich daarop toelegt en de middelen gebruikt, die hem daarvoor worden aangeboden door Dalmeijer's Efficiency Instituut, kan zich van den beginne af aan verzekerd houden van succes.

De mensch, die zijn roeping BEGRIJPT, streeft naar de hoogste ontwikkeling van al zijn vermogens om in eere, en zooveel mogelijk tot welzijn van den naaste en in het belang van zichzelf te kunnen leven en werken.

Wat de ervaring hun, die de methode van DALMEIJER'S EFFICIENCY INSTITUUT volgden, heeft geleerd:

„Mijn optreden is beslister, mijn twijfelachtigheid zoo goed als verdwenen. Uw lessen zijn voor ieder mensch onmisbaar.” (Cursist 4128, Adj. Landb. Cons., Garoet). — „Ik ben enthousiast over uw Cursus... kan mij geen beteren indenken.” (Cursist 30659, Bedrijfsleider, Nijmegen). — „Veel geleerd, dat voor de praktijk van groote waarde is... kan uw Cursus aan iedereen aanbevelen.” (Cursist 60319, Civ. Ing., Den Haag). — „Ik sta nu aan het hoofd van een groote onderneming. Dit heb ik hoofdzakelijk aan Uw Cursus te danken.” (Cursist 26267, Aannemer, Zwijnrecht). — „Nuttig en een weldaad zijn uw lessen voor hen, die vooruit willen.” (Cursist 3088, Planter-Adm., Namiedongan). — „Uw Cursus maakt mij tot een zelfstandig mensch met groot zelfvertrouwen.” (Cursist 30615, Graanhandelaar, Noorden). — „Mijn pas verworven geschiktheid voor bevordering is te danken aan uw lessen.” (Cursist 1787, Kotamobogoe). — „f 600 meer salaris dan verleden jaar.” (Cursist 1490, Soerabaja).

Geef Uzelf eens eerlijk antwoord op de onderstaande vragen, en gij zult zeker komen tot de ontdekking, waaraan het bij U schort.

Zijt gij niet alleen verstandelijk, maar ook geestelijk voldoende toegerust en ontwikkeld om vooruit te komen?

Kunt gij, alvorens te beginnen, U heldere begrippen vormen van wat gij gaat doen?

Kunt gij Uzelf beheerschen, zoodat gij nimmer door drift of zenuwachtigheid het vermogen tot kalm overleg verliest?

Weet gij steeds verstandig handelend op te treden?

Weet gij met uw tijd te woekeren?

Handelt gij steeds met bedachtzaamheid?

Hebt gij voldoende doorzettingsvermogen?

Hebt gij voldoende zelfvertrouwen?

Kunt gij reeds zelfstandig handelen of hebt gij nog steeds leiding noodig?

Hebt gij tact om met menschen om te gaan?

Kunt gij nauwkeurig waarnemen, zoodat gij met één oogopslag de personen, tegenover wie gij geplaatst wordt, en den toestand, waarin gij U bevindt, doorziet?

Verstaat gij de kunst om de menschen naar eisch van hun karakter toe te spreken en te behandelen?

Kunt gij uw aandacht voldoende bepalen bij hetgeen, waaraan gij bezig zijt?

Kunt gij al uw vermogens ter rechter tijd voldoende op één zaak concentreren?

Hebt gij al of niet last van vergeetachtigheid?

Kunt gij namen en getallen goed onthouden?

Hebt gij initiatief?

Weet gij in elk opzicht steeds de rechte maat te houden?

Weet gij het middel om U van lastige en verkeerde gewoonten te verlossen?

Kent gij eenvoudige voorschriften en oefeningen om Uw lichamelijke vermogens te ontwikkelen en bij inspanning in goeden staat te bewaren?

Kunt gij bij anderen belangstelling voor uw zaak opwekken en behouden?

Kunt gij zó spreken, dat gij de aandacht uwer hoorders hebt van het begin tot het einde?

Kunt gij geregeld denken?

Kunt gij een toespraak goed logisch in elkaar zetten?

Zijt gij reeds een geschoold debater?

Kunt gij uw stem en gebaren voldoende beheerschen?

Spreekt gij duidelijk en gearticuleerd?

Oefent gij den invloed uit, dien gij noodig hebt om in uw kring uw meening ingang te doen vinden?

Kunt gij uw kalmte bewaren bij heftigen tegenstand en onwaardigen aanval?

Valt uw antwoord op deze vragen niet geheel naar uw zin uit? Geef er U dan rekenschap van, dat het grootste deel van de oorzaken van allen tegenspoed en mislukking hierdoor te verklaren is.

Het antwoord „Waaraan het toch ligt”, „Hoe het toch komt, dat gij niet naar wensch vooruit komt”, ligt besloten in uw antwoord op bovenstaande vragen.

Durft gij, vooral met het oog op de tegenwoordige omstandigheden, nog beweren, dat het voldoende is een gewoon, middelmatig mensch te zijn? Beseft gij nu de noodzakelijkheid, dat gij Uzelf in uw werk steeds meer overtreffen moet, als gij niet onder den voet getreden wilt worden door anderen, die er wel op uit zijn, voortdurend méér van henzelf te maken?

Onophoudelijk behoort gij er op bedacht te wezen te ontdekken, waarin anderen boven U uitmunten; en zonder ooit daarin te verflauwen — op straffe van terzijde geschoven te worden — dient gij wegens te volgen, om uw kennis en werkkraft te vergrooten, om meer te presteeren, om uit te munten in al datgene, waarin een waarachtig mensch uitmunten moet.

Alleen dan, als gij er voortdurend naar streeft beter werk te leveren, als gij U steeds beijvert méér te zijn, alleen dan kunt gij ontsnappen aan het groote gevaar, in zelfvoldaanheid in te dommelen, om tenslotte in den grooten wedloop des levens hopeloos achter te geraken.

In het diepst van uw hart wenscht gij vooruit te komen. Nu weten wij wel, dat niet allen den eersten prijs kunnen verwerven, maar de tweede en derde prijzen zijn toch ook de moeite der overwinning waard.

Wat gij door het volgen van Dalmeijer's Cursus worden kunt.

Wij zeggen niet, dat gij rijk zult worden of de eigenaar van een groote zaak of minstens bedrijfsleider; wel, wanneer gij overigens de technische bekwaamheden daartoe bezit,

dat gij het worden kunt.

Maar in de eerste plaats zal uw beteekenis voor uw arbeid, voor Uzelf en voor uw gezin en de maatschappij er door toenemen.

Een groot leider der menscheit heeft gezegd, dat de voorspoed van een land niet afhangt van den overvloed zijner inkomsten, noch van de sterkte zijner weerkraften, maar dat hij bestaat in het getal zijner ontwikkelde burgers, in zijn mannen van opvoeding, verlichting en karakter, van menschen- en wereldkennis.

Om tot de zulken te behoren, daartoe geeft onze Cursus U de middelen: met deze in uw hand ligt de weg naar hooger vrij voor U open.

Wat gij worden zult:

VOOR UZELF: een persoonlijkheid met eigen inzicht, die U een eigen meening kunt vormen over de verschillende vragen van onzen tijd. Een persoonlijkheid, die voor uw meening durft uitkomen en haar kunt verdedigen. Ieder mensch moet dat kunnen, niet alleen in zijn eigen belang, maar ook in dat van anderen, waar in het kamp der tegenpartij zooveel goed geharnaste strijders worden gevonden. Gij zult worden een persoonlijkheid met een helderen blik op de dingen: de vrucht van geleerd te hebben scherp en goed waarnemen; gij zult niet zoo licht bedrogen worden. U niet zoo licht in menschen en zaken bedriegen. Uw geestelijk evenwicht zal niet verbroken kunnen worden, gij zult rustig en kalm voor Uzelf kunnen leven en van U zal een rustige, kalmeerende invloed op uw omgeving uitgaan.

VOOR UW ARBEID. Gij zult leeren: HOE er gewerkt moet worden om van den arbeid het hoogst mogelijke nuttig rendement te trekken: gij zult worden iemand met inzicht en doorzicht; gij zult zelfstandig kunnen optreden en werken zonder voortdurend toezicht, voorschrift en leiding noodig te hebben. Gij zult leiding kunnen geven aan anderen. Gij zult gaan behooren tot hen, die nimmer werkloos zijn, want degelijke arbeidskrachten, waarop men zich verlaten kan, die staan voor hun zaak, zijn er nog altijd te weinig. Gij zult hebben wilskraft en doorzettingsvermogen, gij zult U door tegenspoed en teleurstelling niet meer laten ontmoedigen, maar er de kracht uit putten om opnieuw en met meer energie die zaken aan te pakken.

Het hoofd zal U niet meer direct omlooopen, wanneer gij voor verschillende dingen tegelijk komt te staan, maar kalm zult gij alles overzien en den arbeid kunnen regelen.

Door uw houding, door uw woord, door den indruk, dien gij maakt, en door de hoedanigheid van wat uw arbeid oplevert, zal de aandacht op u gevestigd worden.

Gij zult niet behoeven te vragen om werk; men zal naar U vragen. Gij zult niet meer behoeven af te wachten, wat anderen U voor uw arbeid willen geven; gij zult zelf uw loon kunnen bepalen.

Gij zult slagen.

Al zou het langdurige inspanning kosten: GIJ ZULT TENSLOTTE SLAGEN.

Onze methode is Efficiënt, d.w.z. zij leert den kortsten weg om zooveel mogelijk arbeid zoo goed mogelijk te verrichten met de minste inspanning van lichaams- en hersenkracht en tot de hoogste voldoening van een ieder, die erbij betrokken is.

Vandaar, dat 's menschen eigenbelang hem gebiedend voorschrijft:

Excelsior! Hooger, steeds hooger!

De middelen, om deze spreuk bij Uzelf te verwezenlijken, verschaft U de (PER POST gegeven) cursus van DALMEIJER'S EFFICIENCY INSTITUUT.

Deze zal U op een hooger peil brengen!

zooowel ideëel als materieel. En wilt gij weten met welk succes?

Dat kunt U zien uit de getuigenissen van hen, die in de 22 jaren van het bestaan van dezen Cursus, hun persoonlijk en stoffelijk welzijn door DALMEIJER'S METHODEN tot ongedachte hoogte hebben opgevoerd.

Van die getuigenissen — die ons elken dag en ongevraagd toestroomen — zijn er een honderdtal afgedrukt in eene brochure, getiteld „DE SLEUTEL TOT FORTUINLAND”. Als U onderstaand aanvraagbiljet even invult, dan ontvangt U deze brochure KOSTELOOS.

De Cursus van Dalmeijer's Efficiency Instituut te Amsterdam wordt per post gegeven. De studie is niet inspannend, zij is berekend voor uw vrije uren; vele cursisten verklaren, dat zij verfrisschend werkt en geestelijk genot geeft. Duizenden lezers van dit blad hebben dezen Cursus reeds gevolgd en tallozen van hen hebben hun voldoening daarover betuigd. Ook gij kunt er uw voordeel mee doen!

Dalmeijer's methoden zijn even verrassend in de aanleering als in de uitwerking.

Daarvan kunt gij U een beeld vormen door het lezen van eenige beschrijvende brochures (hieronder genoemd), welke KOSTELOOS verkrijgbaar zijn. Daartoe vulle men onderstaand aanvraagbiljet in.

Hierlangs afknippen en inzenden aan het Bureau van de STAD AMSTERDAM - N.Z. Voorburgwal 262, Amsterdam

DUIDELIJK BUITEN OP DE ENVELOP BOVEN HET ADRES ZETTEN: Voor Brochures „Verzuim de gave niet”.

AANVRAAGBILJET om als abonné KOSTELOOS te ontvangen de brochures:

DE SLEUTEL TOT FORTUINLAND; PERSOONLIJKHEIDSVORMING; EEN KORTE WEG TOT SUCCES; HOE GROOT IS UW NUTTIG EFFECT? en ER KOMEN EN ER BLIJVEN.

Het onderstaande in DRUKLETTERS en VOLLEDIG invullen s.v.p.

Naam: Oud jr.

Positie: No.

Straat: (Sta. 1-34)

Plaats: De toezending der brochures geschiedt ACHTEREENVOLGENS, in MEERDERE zendingen. Voor FRANKEERING moet 24 ct. IN POSTZEGELS worden ingesloten.

NIET aan te vragen door minderjarigen of nieuwsgierigen; de brochures zijn uitsluitend bestemd voor werkelijk belangstellenden.